

AFGØRELSER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS AFGØRELSE Nr. 1386/2013/EU

af 20. november 2013

om et generelt EU-miljøhandlingsprogram frem til 2020 »Et godt liv i en ressourcebegrænset verden«

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 192, stk. 3,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de
nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Unionen har sat sig det mål at blive en intelligent, bæredygtig og inklusiv økonomi senest i 2020 med et sæt politikker og tiltag, der fremmer en ressourceeffektiv lavemissionsøkonomi ⁽⁴⁾.

(2) En række på hinanden følgende miljøhandlingsprogrammer har fastlagt rammerne for Unionens indsats på miljøområdet siden 1973.

(3) Det sjette miljøhandlingsprogram ⁽⁵⁾ sluttede i juli 2012, men mange af de foranstaltninger og tiltag, der er iværksat under programmet, er stadig under gennemførelse.

(4) Den endelige vurdering af det sjette miljøhandlingsprogram konkluderede, at programmet har gavnet miljøet og udstukket den overordnede strategiske retning for miljøpolitikken. Trods disse resultater findes der stadig uholdbare tendenser inden for alle fire prioriterede områder, som er udpeget i det sjette miljøhandlingsprogram: klimaændringer, natur og biodiversitet, miljø og sundhed og livskvalitet samt naturressourcer og affald.

(5) Den endelige vurdering af det sjette miljøhandlingsprogram viste visse mangler. Virkeliggørelsen af de mål, der er fastlagt i det syvende miljøhandlingsprogram, kræver derfor et helhjertet engagement fra medlemsstaternes og de relevante EU-institutioners side og vilje til at tage ansvar for opnåelsen af programmets tilsigtede fordele.

(6) I følge Det Europæiske Miljøagenturs rapport om miljøtilstanden »The European environment — State and Outlook 2010« (SOER 2010) er der fortsat store udfordringer på miljøområdet, og konsekvenserne af ikke at tage dem op vil være alvorlige.

(7) Globale systemiske tendenser og udfordringer i forbindelse med populationsdynamik, urbanisering, sygdomme og pandemier, rivende teknologisk udvikling og uholdbar økonomisk vækst gør det endnu mere kompliceret at tackle miljøproblemer og opnå en langsigtet bæredygtig udvikling. Hvis velstanden i Unionen skal sikres på langt sigt, må der iværksættes yderligere tiltag, som imødegår disse udfordringer.

⁽¹⁾ EUT C 161 af 6.6.2013, s. 77.

⁽²⁾ EUT C 218 af 30.7.2013, s. 53.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 24.10.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 15.11.2013.

⁽⁴⁾ KOM(2010) 2020 og Det Europæiske Råds konklusioner fra 17.6.2010 (EUCO 13/10).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1600/2002/EF af 22. juli 2002 om fastlæggelse af Fællesskabets sjette miljøhandlingsprogram (EFT L 242 af 10.9.2002, s. 1).

- (8) Det er afgørende, at Unionens prioriterede mål for 2020 fastlægges i overensstemmelse med en klar, langsigtet vision for 2050. Herved vil der også sikres et stabilt grundlag for bæredygtig investering og vækst. Det syvende miljøhandlingsprogram bør bygge på de politiske initiativer, der indgår i Europa 2020-strategien ⁽¹⁾, herunder Unionens klima- og energipakke ⁽²⁾, Kommissionens meddelelse om en køreplan for en lavemissions-økonomi i 2050 ⁽³⁾, Unionens biodiversitetsstrategi frem til 2020 ⁽⁴⁾, Køreplan til et ressourceeffektivt Europa ⁽⁵⁾, flagskibsinitiativet Innovation i EU ⁽⁶⁾ og Den Europæiske Unions strategi for bæredygtig udvikling.
- (9) Det syvende miljøhandlingsprogram bør bidrage til at virkeliggøre de miljø- og klimaændringsmål, der allerede er aftalt i Unionen, og at indkredse politiske lakuner, hvor der kan være behov for yderligere mål.
- (10) Det er i Unionen aftalt at mindske Unionens drivhusgasemissioner med mindst 20 % frem til 2020 (30 %, forudsat at andre udviklede lande forpligter sig til sammenlignelige emissionsreduktioner, og at udviklingslande bidrager i passende omfang i overensstemmelse med deres ansvar og respektive kapacitet), at sikre, at 20 % af energiforbruget dækkes af vedvarende energi i 2020, og at opnå en nedskæring på 20 % i det primære energiforbrug i forhold til det forventede niveau gennem en forbedring af energieffektiviteten ⁽⁷⁾.
- (11) Det er i Unionen aftalt at standse tabet af biodiversitet og forringelsen af økosystemtjenester i Unionen inden udgangen af 2020 og genetablere dem, for så vidt det er muligt, og samtidig intensivere Unionens bidrag til at standse tabet af biodiversitet på verdensplan ⁽⁸⁾.
- (12) Unionen støtter målet om senest i 2030 at have standset det globale tab af skovdække og senest i 2020 at have nedbragt bruttorrydningen af tropisk skov med mindst 50 % i forhold til 2008 ⁽⁹⁾.
- (13) Det er i Unionen aftalt at opnå en god tilstand for alle Unionens vande, herunder ferskvand (vandløb og søer, grundvand), overgangsvande (flodmundinger/deltaer) og kystvande inden for én sømil fra kysten inden udgangen af 2015 ⁽¹⁰⁾.
- (14) Det er i Unionen aftalt at opnå en god miljøtilstand for alle EU-havområder inden udgangen af 2020 ⁽¹¹⁾.
- (15) Det er i Unionen aftalt at nå luftkvalitetsniveauer, der ikke medfører væsentlige negative virkninger og risici for menneskers sundhed og miljøet ⁽¹²⁾.
- (16) Det er i Unionen aftalt senest i 2020 at nå målet om, at kemikalier fremstilles og anvendes på en måde, der minimerer de signifikante skadelige virkninger for menneskers sundhed og miljøet ⁽¹³⁾.
- (17) Det er i Unionen aftalt at beskytte miljøet og menneskers sundhed ved at forebygge eller mindske de negative følger af affaldsproduktion og -håndtering og ved at mindske den overordnede virkning af ressourceanvendelsen og forbedre effektiviteten af en sådan anvendelse
- ⁽¹⁾ KOM(2010) 2020.
- ⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 443/2009 af 23. april 2009 om fastsættelse af præstationsnormer for nye personbilers emissioner inden for Fællesskabets integrerede tilgang til at nedbringe CO₂-emissionerne fra personbiler og lette erhvervskøretøjer (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 1), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 16), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/29/EF af 23. april 2009 om ændring af direktiv 2003/87/EF med henblik på at forbedre og udvide ordningen for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 63), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/30/EF af 23. april 2009 om ændring af direktiv 98/70/EF for så vidt angår specifikationerne for benzin, diesel og gasolie og om indførelse af en mekanisme for overvågning og reduktion af emissionerne af drivhusgasser og om ændring af Rådets direktiv 1999/32/EF for så vidt angår specifikationerne for brændstof, der benyttes i fartøjer til sejlads på indre vandveje, og om ophævelse af direktiv 93/12/EØF (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 88), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31/EF af 23. april 2009 om geologisk lagring af kuldioxid og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF, 2001/80/EF, 2004/35/EF, 2006/12/EF, 2008/1/EF og forordning (EF) nr. 1013/2006 (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 114), Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 406/2009/EF af 23. april 2009 om medlemsstaternes indsats for at reducere deres drivhusgasemissioner med henblik på at opfylde Fællesskabets forpligtelser til at reducere drivhusgasemissionerne frem til 2020 (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 136).
- ⁽³⁾ KOM(2011) 112. Køreplanen blev omtalt af Rådet i dets konklusioner af 17. maj 2011 og fik støtte af Europa-Parlamentet i dets beslutning af 15. marts 2012 (P7-TA(2012)0086).
- ⁽⁴⁾ KOM(2011) 244.
- ⁽⁵⁾ KOM(2011) 571.
- ⁽⁶⁾ KOM(2010) 546.
- ⁽⁷⁾ Det Europæiske Råds møde den 8.-9. marts 2007.
- ⁽⁸⁾ Det Europæiske Råds konklusioner fra 25. og 26. marts 2010 (EUCO 7/10), Rådets konklusioner af 15.3.2010 (7536/10), KOM(2011) 244.
- ⁽⁹⁾ Rådets konklusioner af 4.12.2008 (16852/08).
- ⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (EFT L 327 af 22.12.2000, s. 1).
- ⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/56/EF af 17. juni 2008 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets havmiljøpolitiske foranstaltninger (vandstrategirammedirektivet) (EUT L 164 af 25.6.2008, s. 19).
- ⁽¹²⁾ Afgørelse nr. 1600/2002/EF; Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa (EUT L 152 af 11.6.2008, s. 1).
- ⁽¹³⁾ Afgørelse nr. 1600/2002/EF, Johannesburg-gennemførelsesplanen (WSSD 2002).

ved at anvende følgende affaldshierarki: forebyggelse, forberedelse med henblik på genbrug, genanvendelse, anden genvinding, bortskaffelse ⁽¹⁾.

(18) Det er i Unionen aftalt at stimulere overgangen til en grøn økonomi og tilstræbe en fuldstændig afkobling af den økonomiske vækst fra miljøforringelse ⁽²⁾.

(19) Det er i Unionen aftalt at tilstræbe global neutralitet for så vidt angår jordforringelse i sammenhæng med en bæredygtig udvikling ⁽³⁾.

(20) I henhold til artikel 191, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), tager Unionens miljøpolitik sigte på at sikre et højt niveau af beskyttelse under hensyntagen til, at forholdene er forskelligartede i Unionens forskellige regioner, og den er baseret på forsigtighedsprincippet og principperne om, at der skal træffes forebyggende foranstaltninger, at miljøskader som prioritet bør udbedres ved kilden, og at forurenere skal betale.

(21) Der bør træffes foranstaltninger til at gennemføre de prioriterede mål i det syvende miljøhandlingsprogram på de forskellige forvaltningsniveauer i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.

(22) En gennemsigtig inddragelse af ikke-statslige aktører er vigtigt for at sikre en vellykket gennemførelse af det syvende miljøhandlingsprogram og opfyldelsen af dets prioriterede mål.

(23) Tab af biodiversitet og forringelse af økosystemer i Unionen har ikke blot betydelige konsekvenser for miljøet og menneskers trivsel, de øver også en indvirkning på de kommende generationer og er dyrt for samfundet som helhed, navnlig for økonomiske aktører i sektorer, der er direkte afhængige af økosystemtjenester.

(24) Der findes betydeligt spillerum til at reducere udledningen af drivhusgasser og øge energi- og ressourceeffektiviteten i Unionen. Det vil mindske miljøbelastningen og

skabe øget konkurrenceevne og nye kilder til vækst og arbejdspladser gennem omkostningsbesparelser som følge af øget effektivitet, kommerialisering af innovationer og bedre forvaltning af ressourcer over hele deres livscyklus. Med henblik på at virkeliggøre dette potentiale, bør en mere omfattende EU-politik om klimaændringer anerkende, at alle de økonomiske sektorer skal bidrage til imødegåelsen af klimaændringerne.

(25) Miljøproblemer og -konsekvenser vil fortsat udgøre betydelige risici for menneskers sundhed og trivsel, men foranstaltninger til forbedring af miljøet kan være gavnlige.

(26) En fuldstændig og ensartet håndhævelse af Unionens miljølovgivning i hele Unionen er en god investering i miljøet og menneskers sundhed og gavner også økonomien.

(27) Unionens miljøpolitik bør fortsat bygge på et solidt vidensgrundlag og bør sikre, at de beviser, der ligger til grund for de politiske beslutninger, herunder tilfælde hvor forsigtighedsprincippet har fundet anvendelse, bedre kan forstås på alle niveauer.

(28) Miljø- og klimamålsætninger bør støttes af passende investeringer, og midlerne bør anvendes mere effektivt i tråd med disse mål. Der bør tilskyndes til anvendelse af offentlig-private initiativer.

(29) Miljøintegration i alle relevante politikområder er afgørende for at mindske miljøbelastningen som følge af politikker og aktiviteter i andre sektorer og for at opfylde miljømæssige og klimarelaterede mål.

(30) Unionen er tæt befolket, og over 70 % af dens borgere bor i byområder og bynære områder, hvor de kan imødesæ særlige miljømæssige og klimarelaterede problemer.

(31) Mange miljøproblemer er globale og kan kun løses ved en samlet global tilgang, mens andre har en udpræget regional karakter. Dette kræver samarbejde med partnerlandene, herunder nabolandene og oversøiske lande og territorier.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald (EUT L 312 af 22.11.2008, s. 3).

⁽²⁾ Rådets konklusioner fra 11.6.2012 (11186/12). KOM(2011) 571.

⁽³⁾ FN's Generalforsamlings resolution A/RES/66/288 af 27. juli 2012 om resultaterne af Rio+20-konferencen »The Future We Want«.

- (32) Det syvende miljøhandlingsprogram bør inden for Unionen og på internationalt plan støtte gennemførelsen af konklusionerne fra og tilsagnene givet på De Forenede Nationers konference i 2012 om bæredygtig udvikling (Rio+20-topmødet), som har til formål at gøre den globale økonomi til en inklusiv og grøn økonomi for alle i sammenhæng med en bæredygtig udvikling og bekæmpelse af fattigdom.
- (33) En passende kombination af politiske instrumenter vil give virksomheder og forbrugere en bedre forståelse af, hvordan deres handlinger påvirker miljøet, og hvordan denne påvirkning kan styres. Sådanne politiske instrumenter omfatter bl.a. økonomiske incitamenter, markedsbaserede instrumenter, oplysningskrav samt frivillige redskaber og foranstaltninger, som supplerer lovrammer og inddrager interessenter på forskellige niveauer.
- (34) Alle foranstaltninger, aktioner og mål, der er fastsat i det syvende miljøhandlingsprogram, bør udvikles i overensstemmelse med principperne om bedre regulering ⁽¹⁾ og, hvor det er relevant, gøres til genstand for en omfattende konsekvensanalyse.
- (35) Fremskridtene hen imod at opfylde målene i det syvende miljøhandlingsprogram bør overvåges, vurderes og evalueres ud fra aftalte indikatorer.
- (36) De prioriterede mål for Unionens miljøpolitik bør i overensstemmelse med artikel 192, stk. 3, i TEUF, opstilles i et overordnet handlingsprogram.
- (37) For så vidt angår de prioriterede mål, der er fastsat i nærværende afgørelse, er der opstillet en række foranstaltninger og tiltag i det syvende miljøhandlingsprogram i bilaget til opnåelse af disse mål.
- (38) Målet for denne afgørelse, nemlig at oprette et generelt EU-miljøhandlingsprogram, der fastsætter prioriterede mål, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingsprogrammets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne afgørelse ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Et generelt EU-handlingsprogram på miljøområdet for perioden frem til den 31. december 2020 (»det syvende miljøhandlingsprogram«), som angivet i bilaget, vedtages hermed.

Artikel 2

1. Det syvende miljøhandlingsprogram har følgende prioriterede mål:

- a) at beskytte, bevare og forbedre Unionens naturkapital
- b) at omstille Unionen til en ressourceeffektiv, grøn og konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi
- c) at beskytte Unionens borgere mod miljørelaterede belastninger og risici for deres sundhed og trivsel
- d) at maksimere gavnligheden af Unionens miljølovgivning gennem forbedring af gennemførelsen
- e) at forbedre videns- og evidensgrundlaget for Unionens miljøpolitik
- f) at sikre investeringer til miljø- og klimapolitikken og håndtere miljøeksternaliteter
- g) at forbedre integrationen af miljøhensyn og den indbyrdes sammenhæng mellem politikker
- h) at forbedre bæredygtigheden for Unionens byer
- i) at øge Unionens effektivitet ved at løse internationale miljømæssige og klimarelaterede problemer.

2. Det syvende miljøhandlingsprogram baseres på forsigtighedsprincippet, principperne om indgreb mod forurening ved kilden og om forebyggende indsats og forurenere betaler-princippet.

3. Det syvende miljøhandlingsprogram skal bidrage til at skabe et højt niveau af miljøbeskyttelse og til en forbedret livskvalitet og velvære for borgerne.

⁽¹⁾ KOM(2010) 543.

4. Alle foranstaltninger, aktioner og mål, der er fastsat i det syvende miljøhandlingsprogram, foreslås og gennemføres i henhold til principperne om bedre regulering og gøres, hvor det er relevant, til genstand for en omfattende konsekvensanalyse.

Artikel 3

1. De relevante EU-institutioner og medlemsstaterne er ansvarlige for at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger med henblik på opnåelse af de prioriterede mål, der er opstillet i det syvende miljøhandlingsprogram. Foranstaltninger gennemføres under behørig hensyntagen til princippet om kompetence-tildeling, subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union.

2. De offentlige myndigheder på alle niveauer samarbejder med erhvervslivet og arbejdsmarkedets parter, civilsamfundet og de enkelte borgere om gennemførelsen af det syvende miljøhandlingsprogram.

Artikel 4

1. Kommissionen sikrer, at gennemførelsen af de relevante elementer under det syvende miljøhandlingsprogram overvåges i forbindelse med den almindelige overvågningsproces for Europa 2020-strategien. Denne proces skal inddrage Det Europæiske Miljøagenturs indikatorer for miljøets tilstand og indikatorer anvendt til overvågningen af fremskridt i opnåelsen af eksisterende miljø- og klimarelateret lovgivning og mål, såsom klima- og energimålene, biodiversitetsmålene og ressourceeffektivitetsmålene.

2. Kommissionen foretager også en evaluering af det syvende miljøhandlingsprogram. Denne evaluering skal blandt andet være baseret på Det Europæiske Miljøagenturs rapport om miljøsituationen og på en høring af de berørte interesseparter. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport baseret på denne evaluering i rimelig tid inden afslutningen på det syvende miljøhandlingsprogram.

3. Kommissionen forelægger i lyset af denne evaluering og af anden relevant politikudvikling, hvis det er relevant, et forslag til et ottende miljøhandlingsprogram i god tid med henblik på at undgå et mellemrum mellem det syvende og det ottende miljøhandlingsprogram.

Artikel 5

Denne afgørelse træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Strasbourg, 20. november 2013.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
V. LEŠKEVIČIUS
Formand

BILAG

DET SYVENDE MILJØHANDLINGSPROGRAM FREM TIL 2020 — »ET GODT LIV I EN RESSOURCEBEGRÆNSET VERDEN«

1. Følgende vision for 2050 er tænkt som en rettesnor for indsatsen frem til og efter 2020:

I år 2050 lever vi et godt liv, inden for Jordens økologiske grænser. Vores velfærd og vores sunde omgivelser skyldes en innovativ, cirkulær økonomi, hvor intet spildes, hvor naturressourcerne forvaltes på bæredygtig vis, og hvor biodiversiteten beskyttes, værdsættes og genoprettes på en måde, der øger samfundets modstandsdygtighed. Væksten i vores lavemissionsøkonomi har længe været afkoblet fra ressourceforbruget og sætter tempoet for et sikkert og bæredygtigt globalt samfund.

ET HANDLINGSPROGRAM FREM TIL 2020

2. I løbet af de seneste 40 år er der indført en bred vifte af miljølovgivning, som tilsammen udgør det mest omfattende sæt moderne standarder i verden. Det har også medvirket til, at der er taget fat på nogle af de miljøproblemer, der ligger Unionens borgere og virksomheder mest på sinde.
3. Udledningen af forurenende stoffer til luft, vand og jord er reduceret betydeligt i de seneste årtier, og det samme gælder for drivhusgasemissionerne i de senere år. Unionens kemikalielovgivning er blevet moderniseret, og brugen af mange giftige eller farlige stoffer såsom bly, cadmium og kviksølv er blevet begrænset i almindelige husholdningsprodukter. EU-borgerne nyder godt af et vandkvalitetsniveau, som er blandt de bedste i verden, og over 18 % af Unionens territorium og 4 % af Unionens havområder er udpeget som beskyttede naturområder.
4. Unionens miljøpolitik har fremmet innovation og investeringer i miljøvenlige varer og tjenesteydelser og samtidig skabt arbejdspladser og eksportmuligheder ⁽¹⁾. Flere på hinanden følgende udvidelser har udbredt de høje standarder for miljøbeskyttelse til en stor del af det europæiske kontinent, og Unionens indsats har medvirket til at øge den internationale indsats for at bekæmpe klimaændringer og tab af biodiversitet og til en vellykket global indsats for at afskaffe ozonlagnedbrydende stoffer og blyholdig benzin.
5. Der er også gjort store fremskridt med at integrere miljøhensyn i andre EU-politikker og -aktiviteter. Den reformerede fælles landbrugspolitik har siden 2003 knyttet direkte betalinger til landmændene sammen med krav om, at de skal holde deres jord i god landbrugs- og miljømæssig tilstand og overholde relevant miljølovgivning. Bekæmpelse af klimaændringer er blevet en integreret del af energipolitikken, og der gøres fremskridt med at integrere ressourceeffektivitet, klimaændringer og energieffektivitet i andre centrale sektorer, såsom transport og byggeri.
6. Der er dog mange miljøtendenser i Unionen, som fortsat giver anledning til bekymring, ikke mindst på grund af utilstrækkelig gennemførelse af Unionens nuværende miljølovgivning. Kun 17 % af de arter og levesteder, der vurderes i medfør af habitatdirektivet ⁽²⁾, har gunstig bevaringsstatus, og forringelsen og tabet af naturkapitalen bringer indsatsen for at nå Unionens biodiversitets- og klimamål i fare. En sådan tilstand for arter og levesteder samt forringelsen og tabet af naturkapitalen er forbundet med store omkostninger, som endnu ikke er blevet korrekt værdiansat i en økonomisk eller samfundsmæssig sammenhæng. 30 % af Unionens område er meget fragmenteret, og det har konsekvenser for økosystemernes indbyrdes forbindelse og sundhed og deres evne til at levere tjenesteydelser og fungere som egnede levesteder for arter. Selv om der er gjort fremskridt i Unionen med at afkoble den økonomiske vækst fra drivhusgasemissioner, ressourceforbrug og miljøbelastning, er ressourceforbruget stadig i vid udstrækning uholdbart og ineffektivt, og affald håndteres endnu ikke på en ordentlig måde. Som følge heraf går virksomheder i Unionen glip af betydelige forretningsmuligheder, som ressourceeffektivitet byder på med hensyn til konkurrenceevne, lavere omkostninger, produktivitetsforbedringer og forsyningssikkerhed. Der er stadig problemer med vandkvalitet og luftforurening mange steder i Europa, og Unionens borgere udsættes stadig for farlige stoffer, som potentielt kan true deres sundhed og trivsel. Ikke-bæredygtig arealanvendelse lægger beslag på frugtbar jord ligesom jordbundsforringelsen fortsætter, hvilket har konsekvenser for den globale fødevarer sikkerhed og for at nå biodiversitetsmålene.
7. Miljø- og klimaændringer i Unionen skyldes i stadig stigende grad udviklingen på verdensplan, herunder i forhold til verdensbefolkningens udvikling, produktions- og handelsmønstre, og den hurtige teknologiske udvikling. Disse

⁽¹⁾ »The Economic Benefits of Environmental Policy«, Institute for Environmental Studies, Vrije Universiteit Amsterdam, 2009, COM(2012) 173, Implementing EU legislation for Green Growth (BIO Intelligence Service 2011).

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7).

udviklinger kan indebære betydelige muligheder for økonomisk vækst og samfundstrivsel, men udgør også udfordringer og usikkerhedsmomenter for Unionens økonomi og samfund og forvolder miljøskader overalt i verden ⁽¹⁾.

8. Kombineret med den nuværende produktion med meget spild og forbrugssystemerne i verdensøkonomien får den stigende globale efterspørgsel efter varer og tjenesteydelser og rovdriften på ressourcer prisen på vigtige råmaterialer, mineraler og energi til at stige og skaber mere forurening og affald og stigende globale drivhusgasemissioner og forværrer jordforringelsen, afskovningen og tabet af biodiversitet. Næsten to tredjedele af verdens økosystemer er i tilbagegang ⁽²⁾, og der er tegn på, at de globale grænser for biodiversitet, klimaændringer og kvælstofkredsløb allerede er overskredet ⁽³⁾. Der kan forventes et samlet vandunderskud på 40 % i 2030, medmindre der sker betydelige fremskridt med at forbedre ressourceeffektiviteten. Der er også risiko for, at klimaændringerne vil forværre sådanne problemer og vil resultere i høje omkostninger ⁽⁴⁾. I 2011 førte katastrofer, som delvis skyldes klimaændringer, til globale økonomiske tab på over 300 mia. EUR. Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) har advaret om, at den fortsatte forringelse og erosion af naturkapitalen risikerer at føre til uoprettelige ændringer, som kan true to århundreders stigende levestandard og indebære betydelige omkostninger ⁽⁵⁾.
9. Løsningen af nogle af disse komplekse problemstillinger kræver, at den eksisterende miljøteknologis fulde potentiale udnyttes, og at erhvervslivet sikrer en vedvarende udvikling og udbredelse af de bedste tilgængelige teknikker og innovationer, såvel som en øget anvendelse af markedsbaserede instrumenter. Hurtige fremskridt inden for lovende videnskabelige og teknologiske områder er også påkrævet. De bør realiseres ved at sætte skub i forskningen og skabe betingelser, der fremmer private forskningsrelaterede investeringer. Samtidig er der behov for bedre at forstå de potentielle risici for miljøet og menneskers sundhed, der er forbundet med nye teknologier, og for bedre at vurdere og styre sådanne teknologier. Dette er en forudsætning for, at offentligheden accepterer nye teknologier, og for, at Unionen effektivt og rettidigt kan identificere og reagere på potentielle risici i forbindelse med teknologiske udviklinger. Større teknologiske landvindinger bør ledsages af offentlig debat og deltagelse af offentligheden.
10. Hvis vi skal leve godt i fremtiden, er der brug for en øjeblikkelig og samordnet indsats for at forbedre den økologiske modstanddygtighed og få mest muligt ud af de fordele, som miljøpolitikken kan medføre for økonomien og samfundet, samtidig med at klodens økologiske grænser respekteres. Det syvende miljøhandlingsprogram afspejler Unionens engagement til at omstille sig til en inklusiv grøn økonomi, som sikrer vækst og udvikling, beskytter menneskers sundhed og trivsel, skaber ordentlige arbejdspladser, mindsker uligheder og investerer i og beskytter biodiversiteten, herunder de tilhørende økosystemtjenester (naturkapitalen), på grund af deres iboende værdi og deres væsentlige bidrag til menneskers trivsel og den økonomiske velstand.
11. Omstillingen til en inklusiv grøn økonomi kræver integration af miljøspørgsmål i andre politikker, f.eks. energi, transport, landbrug, fiskeri, handel, økonomi og industri, forskning og innovation, beskæftigelse, udvikling, udenrigs- og sikkerhedspolitik, almen og erhvervsfaglig uddannelse samt social- og turismepolitik, så der skabes en sammenhængende, fælles tilgang. Foranstaltninger inden for Unionen bør desuden suppleres med en øget global indsats og samarbejde med nabolandene for at løse fælles problemer.
12. Unionen har iværksat omstillingen ved hjælp af langsigtede integrerede strategier, som skal standse tabet af biodiversitet ⁽⁶⁾, forbedre ressourceeffektiviteten ⁽⁷⁾ og fremskynde overgangen til en sikker og bæredygtig lavemissionsøkonomi ⁽⁸⁾. Kommissionen har yderligere integreret miljøhensyn og -mål i de seneste initiativer inden for andre centrale politikområder, f.eks. energi ⁽⁹⁾ og transport ⁽¹⁰⁾, og har forsøgt at øge miljøfordelene gennem reformer af Unionens politik for landbrug og udvikling af landdistrikter, fiskeri og samhørighed, hvor der bygges videre på de hidtidige resultater. I denne henseende er krydsoverensstemmelse et særligt vigtigt element i at bidrage til landbrugets bæredygtighed, idet det fremmer beskyttelsen af sårbare økosystemer, såsom vandområder, jordbunden og artshabitater.

⁽¹⁾ SEC(2011) 1067; The European Environment — State and Outlook 2010: Assessment of Global Megatrends (SOER, 2010).

⁽²⁾ Rapport fra FN's generalsekretærs panel på højt niveau om global bæredygtighed »Resilient People, Resilient Planet: A future worth choosing«, 2012.

⁽³⁾ Der er blevet fastsat tærskler i forbindelse med ni »globale grænser«, og når disse overskrides, kan det føre til uoprettelige ændringer med potentielt katastrofale følger for mennesker, herunder: klimaændringer, tab af biodiversitet, den globale anvendelse af ferskvand, forurening af havene, kvælstofkredsløbet og fosforkredsløbet og ændringer i arealanvendelsen (Ecology and Society, Vol. 14, No 2, 2009).

⁽⁴⁾ Ifølge Stern-rapporten om de økonomiske aspekter af klimaændringer vil de samlede omkostninger ved klimaændringerne, såfremt der ikke skrides ind, svare til at tabe mindst 5 % af det globale BNP hvert år. Ved medtagelse af et bredere spektrum af risici og følgevirkninger vokser tallet til 20 % af BNP.

⁽⁵⁾ OECD Environmental Outlook to 2050: The consequences of Inaction (rapport 2012).

⁽⁶⁾ KOM(2011) 244.

⁽⁷⁾ KOM(2011) 571.

⁽⁸⁾ KOM(2011) 112.

⁽⁹⁾ KOM(2011) 885.

⁽¹⁰⁾ KOM(2011) 144.

13. Unionen har indgået et stort antal retligt bindende forpligtelser under multilaterale miljøaftaler såvel som politisk bindende miljøforpligtelser, bl.a. i forbindelse med De Forenede Nationers konference om bæredygtig udvikling (Rio+20-topmødet) ⁽¹⁾. Sluddokumentet fra Rio+20-topmødet anerkender, at inklusiv og grøn økonomi er et vigtigt redskab til at opnå bæredygtig udvikling og udryddelse af fattigdom. Dokumentet opstiller handlingsrammer, der omfatter alle de tre dimensioner af bæredygtig udvikling (miljø, sociale forhold og økonomi), der i vid udstrækning er afspejlet i de prioriterede mål for det syvende miljøhandlingsprogram. På Rio+20-topmødet blev der endvidere opnået enighed om at udvikle mål for bæredygtig udvikling, der hænger sammen med og er indarbejdet i FN's udviklingsdagsorden for tiden efter 2015 med henblik på at styrke de institutionelle rammer og udforme en finansieringsstrategi for bæredygtig udvikling. Rio+20-topmødet vedtog også en global tiårig ramme for programmer for bæredygtigt forbrug og bæredygtig produktion. Unionen og dens medlemsstater bør nu sikre, at disse krav gennemføres inden for Unionen, og bør fremme gennemførelsen heraf globalt.
14. Det syvende miljøhandlingsprogram supplerer disse bestræbelser ved at fastlægge prioriterede mål for Unionen, som skal nås inden udgangen af 2020. Det syvende miljøhandlingsprogram skal støtte gennemførelsen af og tilskynde til tiltag på alle niveauer og fremme miljø- og klimarelaterede investeringer, også efter 2020.
15. I mange tilfælde vil indsatsen for at nå de prioriterede mål primært ligge på nationalt, regionalt eller lokalt niveau i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet. I andre tilfælde vil der være behov for yderligere foranstaltninger på EU-plan og internationalt plan. Offentligheden bør også spille en aktiv rolle og bør informeres ordentligt om miljøpolitikken. Da miljøpolitikken er et område med delt kompetence i Unionen, er et af målene med det syvende miljøhandlingsprogram at skabe fælles ejerskab af fælles mål og sikre lige konkurrencevilkår for virksomheder og offentlige myndigheder. Klare mål kan også give de politiske beslutningstagere og andre interesseparter, herunder regioner, byer, virksomheder, arbejdsmarkedets parter og individuelle borgere, en følelse af, at der arbejdes hen imod samme mål, og forudsigelige handlingsrammer.
16. En integreret og sammenhængende udvikling af miljø- og klimapolitikken kan bidrage til at sikre, at Unionens økonomi og samfund er velforberedt på de ovennævnte udfordringer. Sådanne tiltag vil kræve fokus på tre tematiske mål:
- a) at beskytte, bevare og forbedre Unionens naturkapital
 - b) at omstille Unionen til en ressourceeffektiv, grøn og konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi
 - c) at beskytte Unionens borgere mod miljørelaterede belastninger og risici for deres sundhed og trivsel.

Disse tre tematiske mål er indbyrdes forbundne og bør forfølges parallelt. De tiltag, der gøres under ét mål, vil ofte bidrage til opnåelsen af de øvrige mål. Eksempelvis vil forbedringen af ressourceeffektiviteten lempe belastningen på naturkapitalen, mens en forbedring af Unionens naturkapitalbases modstandskraft vil betyde fordele for menneskers sundhed og trivsel. Tiltag til afbødning af og tilpasning til klimaændringer vil styrke Unionens økonomi og samfunds modstandsdygtighed og samtidig stimulere innovationen og beskytte Unionens naturressourcer.

PRIORITEREDE TEMAER

Prioriteret mål nr. 1: Beskytte, bevare og forbedre Unionens naturkapital

17. Unionens økonomiske velstand og velfærd er baseret på Unionens naturkapital, dvs. dens biodiversitet, herunder økosystemer, der leverer væsentlige varer og tjenesteydelser, lige fra frugtbar jord og multifunktionelle skove til produktive jord- og havområder, fra ferskvand og ren luft af god kvalitet til bestøvning, klimaregulering og beskyttelse mod naturkatastrofer. En væsentlig del af EU-lovgivningen har til formål at beskytte, bevare og forbedre naturkapitalen, herunder vandrammedirektivet ⁽²⁾, havstrategirammedirektivet ⁽³⁾, byspildevandsdirektivet ⁽⁴⁾, nitratdirektivet ⁽⁵⁾, direktivet om oversvømmelser ⁽⁶⁾, direktivet om prioriterede

⁽¹⁾ FN's generalforsamlings resolution A/Res/66/288.

⁽²⁾ Direktiv 2000/60/EF.

⁽³⁾ Direktiv 2008/56/EF.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand (EFT L 135 af 30.5.1991, s. 40).

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget (EFT L 375 af 31.12.1991, s. 1).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/60/EF af 23. oktober 2007 om vurdering og styring af risikoen for oversvømmelser (EUT L 288 af 6.11.2007, s. 27).

stoffer⁽¹⁾, direktivet om luftkvalitet⁽²⁾ og dermed forbundne direktiver, habitatdirektivet og fugledirektivet⁽³⁾. Lovgivning om bekæmpelse af klimaændringer, kemikalier, industriemissioner og affald bidrager også til at lette belastningen af jordbunden og biodiversiteten, herunder økosystemer, jordbund, arter og levesteder, samt at mindske udledningen af næringsstoffer.

18. De seneste vurderinger viser dog, at der stadig sker biodiversitetstab i Unionen, og at de fleste økosystemer er i en alvorligt forringet tilstand⁽⁴⁾ som følge af forskellige belastninger. For eksempel udgør invasive fremmede arter en større risiko for planters, dyrs og menneskers sundhed, og for miljøet og økonomien, end hidtil antaget. EU-biodiversitetsstrategien frem til 2020 fastsætter de mål og aktioner, der skal til for at vende disse negative tendenser, bremse tabet af biodiversitet og nedbrydningen af økosystemtjenesterne inden 2020 og i videst muligt omfang genoprette dem⁽⁵⁾. En intensivering af gennemførelsen af nævnte strategi og indfrielsen af de heri opstillede mål er nødvendig, hvis Unionen skal kunne nå sit overordnede mål for biodiversitet i 2020. Strategien omfatter indbyggede foranstaltninger til at forbedre gennemførelsen af fugle- og habitatdirektiverne, herunder Natura 2000-nettet, men det vil kræve fuld gennemførelse af al eksisterende lovgivning, der har til formål at beskytte naturkapitalen, hvis det overordnede mål skal nås.
19. Til trods for vandrammedirektivets krav om beskyttelse, forbedring og restaurering af alle overfladevandområder og grundvandsforekomster og den hidtil gjorte, betydelige indsats, vil målet »god økologisk tilstand« frem til 2015 sandsynligvis kun blive overholdt for 53 % af Unionens overfladevandområder⁽⁶⁾. Havstrategirammedirektivets mål om at opnå »god miljøtilstand« senest i 2020 er kommet under stort pres, bl.a. på grund af fortsat overfiskeri, forurening (herunder undersøisk støjforurening og havaffald) såvel som følgerne af den globale opvarmning, såsom forsurening, i Europas have. Navnlig i Middelhavet og Sortehavet, hvor størsteparten af de omkringliggende stater ikke er medlemsstater, er et tæt samarbejde med Unionen og dens naboer et essentielt element i effektivt at håndtere sådanne udfordringer. Og selv om Unionens politikker for luftkvalitet og industriemissioner har medvirket til at mindske mange former for forurening, lider økosystemerne fortsat under for stor kvælstof- og svovldeposition og ozonforurening, der stammer fra udledninger fra transport, elproduktion og ikke-bæredygtige landbrugsmetoder.
20. At beskytte, bevare, forbedre og værdisætte Unionens naturkapital kræver derfor også, at problemerne løses ved kilden, bl.a. gennem bedre integration af mål for naturkapitalen i udformningen og gennemførelsen af andre politikker, så det sikres, at politikkerne er sammenhængende og giver gensidige fordele. De miljørelaterede elementer, der er beskrevet i Kommissionens reformforslag, navnlig for Unionens landbrug, fiskeri og samhørighedspolitikken, og støttet af forslagene om at gøre Unionens budget mere miljøvenligt under den flerårige finansielle ramme 2014-2020 (FFR), er udformet med henblik på at støtte disse mål. Eftersom landbrug og skovbrug tilsammen tegner sig for 78 % af arealanvendelsen i Unionen, udfylder disse erhverv en betydelig rolle i opretholdelsen af naturressourcer, navnlig vand og jord af god kvalitet såvel som biodiversitet og forskellige kulturlandskaber. En grønnere fælles landbrugspolitik vil fremme miljøvenlige landbrugs- og skovbrugsmetoder såsom afgrødediversificering, beskyttelse af permanente græs- og græsningsarealer og bæredygtigt skovagerbrug og vil også fremme etablering og bevarelse af økologisk værdifulde landbrugsarealer og skovområder, herunder gennem ekstensive og traditionelle metoder. Det vil tillige medføre, at sektoren for arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug øger sin kapacitet til at fungere som kulstofdræn. En essentiel del af bæredygtigt landbrug er, at det drives med forståelse for ansvaret over for de kommende generationer, og samtidigt forbliver ressourceeffektivt og produktivt.
21. Unionen omfatter verdens største havterritorium og Unionen har derfor et betydeligt ansvar for at varetage beskyttelsen af havmiljøet. For så vidt angår havmiljøet, hvor den maritime sektor byder på økonomiske muligheder, fra fiskeri, søfart og akvakultur til råvarer og offshore-energi og havbioteknologi, er det nødvendigt at sikre, at udnyttelsen er forenelig med bevarelsen og den bæredygtige forvaltning af marine og kystnære økosystemer. Maritim fysisk planlægning og integreret kystforvaltning inden for og mellem medlemsstaterne kan sammen spille en virkningsfuld rolle i samordningen af en bæredygtig udnyttelse af hav- og kystområder, når der anlægges en økosystembaseret tilgang til forvaltningen af forskellige sektoraktiviteter inden for disse områder. Havmiljøet er ikke tilstrækkeligt beskyttet, delvist fordi færdiggørelsen af Natura 2000-nettet er blevet forsinket, hvilket fordrer en yderligere indsats fra medlemsstaternes side. Beskyttede havområder skal også forvaltes mere effektivt.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/105/EF af 16. december 2008 om miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken, om ændring og senere ophævelse af Rådets direktiv 82/176/EØF, 83/513/EØF, 84/156/EØF, 84/491/EØF og 86/280/EØF og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 84).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/50/EF og 2004/107/EF af 15. december 2004 om arsen, cadmium, kviksølv, nikkel og polycykliske aromatiske kulbrinter i luften (EUT L 23 af 26.1.2005, s. 3).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (EUT L 20 af 26.1.2010, s. 7) og direktiv 92/43/EØF.

⁽⁴⁾ Teknisk rapport 12/2010 fra Det Europæiske Miljøagentur.

⁽⁵⁾ Det hedder i punkt 14 i Det Europæiske Råds konklusioner af 26. marts 2010 (EUCO 7/10): »Der er et presserende behov for at vende den vedvarende tendens til biodiversitetstab og nedbrydelse af økosystemet. Det Europæiske Råd tilslutter sig den langsigtede 2050-vision for biodiversiteten og de mål for 2020, der er opstillet i Rådets konklusioner af 15. marts 2010.«

⁽⁶⁾ COM(2012) 673.

22. Økosystembaserede tilgange til bekæmpelse af og tilpasning til klimaændringer, som også er til gavn for biodiversiteten og andre økosystemtjenester, bør i højere grad anvendes som en del af Unionens klimapolitik, mens andre miljømål, som f.eks. bevarelse af biodiversitet og beskyttelse af jord og vandressourcer, fuldt ud bør indgå i beslutninger om vedvarende energi. Endelig må der træffes foranstaltninger, som løser problemerne med transportrelateret luftforurening og CO₂-udslip ⁽¹⁾.
23. Forringelse, fragmentering og ikke-bæredygtig arealanvendelse i Unionen truer leveringen af en række vigtige økosystemtjenester, truer biodiversiteten og øger Europas sårbarhed over for klimaændringer og naturkatastrofer. Det forværrer også forringelsen af jordbunden og ørkendannelsen. Mere end 25 % af Unionens område er berørt af jorderosion på grund af vand, som ødelægger jordbundens funktioner og påvirker ferskvandskvaliteten. Jordforurening og arealbefæstelse er også vedvarende problemer. Mere end en halv million lokaliteter i hele Unionen menes at være forurenede, og indtil de er identificeret og vurderet, vil de fortsat udgøre potentielt alvorlige miljømæssige, økonomiske, sociale og sundhedsmæssige risici. Hvert år inddrages mere end 1 000 km² landareal til boliger, industri, transport eller rekreative formål. Sådanne langsigtede ændringer er vanskelige eller bekostelige at omgøre, og det indebærer næsten altid kompromiser mellem forskellige sociale, økonomiske og miljømæssige behov. Miljøhensyn, herunder vandbeskyttelse og bevaring af biodiversiteten, bør integreres i planlægningsbeslutningerne om arealanvendelse, således at disse gøres mere bæredygtige i den hensigt at gøre fremskridt hen imod at nå målet »ingen netto inddragelse af land« frem til 2050.
24. Der er blevet gjort forskellige grader af fremskridt på medlemsstatsplan for at sikre jordbeskyttelse, herunder med hensyn til at udpege forurenede lokaliteter, øge bevidstheden, forske i og udvikle tilsynssystemer. Fremskridt inden for risikobaserede og andre genopretningsbestræbelser er dog ujævne, og resultaterne og rapporteringen på EU-plan er begrænsede. Kommissionen har for at tage hånd om problemstillingerne vedrørende de skadelige indvirkninger på vandkredsløbet udarbejdet retningslinjer for arealbefæstelse ⁽²⁾. Der kan også opnås et bidrag til bedre jordbundsbeskyttelse gennem en yderligere indsats for at styrke de reguleringsmæssige rammer, opbygge netværk, dele viden, opstille retningslinjer og indkredse eksempler på bedste praksis. Kommissionen har forelagt et forslag til et direktiv om rammebestemmelser om beskyttelse af jordbunden og om ændring af direktiv 2004/35/EF ⁽³⁾.
25. For at reducere de største menneskeskabte belastninger af landareal, jord og andre økosystemer i Europa vil der blive taget skridt til at sikre, at beslutninger om arealanvendelse på alle relevante niveauer tager tilstrækkeligt hensyn til miljømæssige og sociale og økonomiske virkninger. Rio+20-topmødet anerkendte den økonomiske og sociale betydning af god arealforvaltning og opfordrede til at skabe en »jordforringelsesneutral verden«. Unionen og dens medlemsstater bør overveje, hvordan man bedst kan gennemføre en sådan forpligtelse inden for deres respektive beføjelser. Unionen og dens medlemsstater bør også snarest muligt overveje, hvordan spørgsmålene vedrørende jordkvalitet bedst kan håndteres ved brug af en målrettet og forholdsmæssigt afpasset, risikobaseret tilgang inden for en bindende retlig ramme. Der bør desuden fastsættes mål for bæredygtig arealanvendelse og jordbundskvalitet.
26. Selv om kvælstof- og fosforudledningen til miljøet i Unionen er faldet betydeligt i løbet af de seneste 20 år, fortsætter uforholdsmæssigt store udledninger af næringsstoffer med at påvirke luft- og vandkvaliteten og med at påvirke økosystemer negativt, hvad der forårsager betydelige problemer for menneskers sundhed. Navnlig ammoniak fra ineffektiv gødsning og utilstrækkelig spildevandsrensning må hurtigst muligt tackles for at opnå yderligere væsentlige reduktioner i udledningen af næringsstoffer. Der er også behov for en yderligere indsats for at forvalte næringsstofkredsløbet mere omkostningseffektivt, bæredygtigt og ressourceeffektivt og for at forbedre effektiviteten i brugen af gødningsstoffer. En sådan indsats forudsætter investeringer i forskning og forbedringer i sammenhængen i og gennemførelsen af Unionens miljølovgivning, at der strammes op på standarder, hvor det er nødvendigt, og at næringsstofkredsløbet indlemmes i en mere holistisk tilgang, som integrerer og indbyrdes forbinder eksisterende EU-politikker, der spiller en rolle ved bekæmpelsen af eutrofiering og uforholdsmæssigt store udledninger af næringsstoffer og forhindrer en situation, hvorved næringsstofudledning forflyttes på tværs af miljømedier.
27. Foranstaltninger som led i EU-biodiversitetsstrategien med sigte på at retablere mindst 15 % af de skadede økosystemer i Unionen og udvide brugen af grøn infrastruktur (et redskab til at udvirke økologiske, økonomiske og sociale fordele gennem naturbaserede løsninger, indarbejdelse af grønne områder, vandøkosystemer og andre fysiske elementer ved terrestriske områder og havområder) vil bidrage til at modvirke opsplitningen af jordarealer. En sådan indsats vil i kombination med den fuldstændige gennemførelse af fugle- og habitatsdirektiverne, understøttet af de prioriterede handlingsrammer, yderligere forbedre naturkapitalen og øge økosystemernes robusthed og kan frembyde omkostningseffektive løsninger til bekæmpelse af og tilpasning til klimaændringer og risikostyring ved katastrofer. Indtil da vil medlemsstaternes indsats for at kortlægge og vurdere økosystemer og økosystemtjenester medføre en forbedring af datatilgængeligheden og vil sammen med »intet nettotab«-initiativet, der er

⁽¹⁾ KOM(2011) 144.⁽²⁾ SWD(2012) 101.⁽³⁾ KOM(2006) 232.

planlagt til 2015, medvirke til at bevare naturkapitalen i henhold til en række skalaer. Integration af den økonomiske værdi af økosystemtjenester i regnskabs- og rapporteringssystemer på EU-plan og nationalt plan i 2020 vil føre til en bedre forvaltning af Unionens naturkapital.

28. For at beskytte, bevare og forbedre Unionens naturkapital skal det syvende miljøhandlingsprogram sikre, at følgende mål nås senest i 2020:

- a) tabet af biodiversitet og forringelsen af økosystemtjenester, herunder bestøvning, er standset, økosystemer og økosystemtjenester bevares og mindst 15 % af de forringede økosystemer er blevet genoprettet
- b) virkningen af belastningen af overgangsvande, kystvande og ferskvand (inklusive overfladevand og grundvand) er mindsket betydeligt for at opnå, bevare eller fremme en god status som defineret i vandrammedirektivet
- c) virkningen af belastningen på havområder er reduceret for at opnå eller opretholde en god miljøtilstand som krævet i havstrategirammedirektivet, og kystområderne forvaltes på bæredygtig vis
- d) luftforureningen og dens virkninger på økosystemerne og biodiversiteten er mindsket yderligere med henblik på at nå det langsigtede mål om ikke at overskride kritiske belastninger og niveauer
- e) jordarealer forvaltes bæredygtigt i Unionen, jordbunden er tilstrækkeligt beskyttet, og rensning af forurenede arealer er godt i gang
- f) næringsstofkredsløbet (kvælstof og fosfor) forvaltes på en mere bæredygtig og ressourceeffektiv måde
- g) skovforvaltningen er gjort bæredygtig og skovene, deres biodiversitet og de tjenester, som de yder, er beskyttede, og, så vidt det kan lade sig gøre, forøget, og skovenes modstandsdygtighed over for klimaændringer, skovbrande, storme, skadedyr og sygdom er forbedret.

Dette kræver navnlig:

- i) fremskyndelse af gennemførelsen af EU-biodiversitetsstrategien så snart som muligt med henblik på at nå dens mål
- ii) fuldstændig gennemførelse af planen vedrørende beskyttelse af Europas vandressourcer⁽¹⁾ under behørig hensyntagen til medlemsstaternes specifikke omstændigheder og sikring af at vandkvalitetsmålene er tilstrækkeligt understøttet af kildebaserede politiske tiltag
- iii) øjeblikkelig intensivering af indsatsen, bl.a. for at sikre sunde fiskebestande i overensstemmelse med den fælles fiskeripolitik, havstrategirammedirektivet og internationale forpligtelser. Bekæmpelse af forurening og fastsættelse af et EU-dækkende kvantitativt overordnet reduktionsmål for affald i havet, støttet af kildebaserede foranstaltninger og under hensyntagen til de havstrategier, som medlemsstaterne har vedtaget. Færdiggørelse af Natura 2000-nettet for beskyttede havområder og sikring af, at kystzonerne er bæredygtigt forvaltet
- iv) vedtagelse og gennemførelse af en EU-strategi for tilpasning til klimaændringer⁽²⁾, herunder integrationen af klimaændringstilpasning i de centrale EU-politiske initiativer og sektorer
- v) en styrket indsats for at opnå fuld overholdelse af Unionens lovgivning om luftkvalitet og fastlæggelse af strategiske mål og aktiviteter for tiden efter 2020
- vi) en øget indsats for at mindske jorderosion og øge jordens indhold af organisk materiale, for at oprense forurenede arealer og for at styrke integrationen af arealanvendelsesaspekter i en koordineret beslutningstagning, der inddrager alle relevante niveauer i den offentlige forvaltning, støttet af vedtagelsen af mål for jordbundskvalitet, for landarealer som en ressource og for arealplanlægning
- vii) yderligere skridt til at reducere udledningen af kvælstof og fosfor, herunder udledningerne fra by- og industri-spildevand og fra brug af gødningsstoffer, bl.a. via bedre begrænsning ved kilden og genvinding af fosforaffald
- viii) udvikling og gennemførelse af en fornyet EU-strategi for skovbrug med henblik på at håndtere de mange krav til skove og deres funktion, og som bidrager til en mere strategisk tilgang til beskyttelse og forbedring af skove, herunder via bæredygtig skovforvaltning

⁽¹⁾ COM(2012) 673.

⁽²⁾ COM(2013) 216.

ix) forbedring af Unionens indsats til udbredelse af information, bevidstgørelse og oplysning om miljøpolitik.

Prioriteret mål nr. 2: Omstille Unionen til en ressourceeffektiv, grøn og konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi

29. Formålet med Europa 2020-strategien er at fremme bæredygtig vækst gennem opbygning af en mere konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi, hvor der på effektiv og bæredygtig vis gøres brug af ressourcerne. Dets flagskibsinitiativ »Et ressourceeffektivt Europa« sigter mod at støtte overgangen til en økonomi, som udnytter alle ressourcer effektivt, afkobler den økonomiske vækst fuldstændig fra ressource- og energiforbruget og dets miljøpåvirkning, mindsker drivhusgasudledningerne, øger konkurrenceevnen gennem effektivitet og innovation og fremmer større energi- og ressourcesikkerhed, blandt andet gennem en samlet nedgang i ressourceforbruget. Køreplanen til et ressourceeffektivt Europa og køreplanen for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi⁽¹⁾ er hjørnestene i flagskibsinitiativet og beskriver rammerne for fremtidige foranstaltninger til at opfylde disse mål, og de bør understøttes gennem en udveksling af bedste praksis mellem medlemsstaterne. Endvidere vil et partnerskab mellem Unionen, dens medlemsstater og dens industri inden for rammerne af Unionens integrerede industripolitik fungere som middel til at intensivere investeringerne og innovationen i de seks økonomirelaterede vækstmarkeder⁽²⁾.
30. Innovation, der kan forbedre ressourceeffektiviteten, er påkrævet i hele økonomien for at forbedre konkurrenceevnen i lyset af stigende ressourcepriser, knaphed, begrænsninger på udbuddet af råstoffer og afhængighed af import. Erhvervslivet er den primære drivkraft bag innovation, herunder også miljøinnovation. Men markederne alene vil ikke kunne frembringe de ønskede resultater, og for at forbedre deres miljømæssige resultatopnåelse skal især små og mellemstore virksomheder (SMV'er) gives specifik assistance til indarbejdelsen af ny teknologi, herunder gennem forsknings- og innovationspartnerskaber om affald⁽³⁾. Det offentlige foranstaltninger, både på EU-plan og medlemsstatsplan, er af afgørende betydning for at skabe de rette rammer for investeringer og miljøinnovation, der stimulerer udviklingen af bæredygtige forretningsmæssige eller teknologiske løsninger på miljøproblemer og fremmer bæredygtige former for ressourceanvendelse⁽⁴⁾.
31. Denne helt afgørende forudsætning for at kunne løse miljøproblemerne har også betydelige samfundsøkonomiske fordele og kan stimulere konkurrenceevnen. Den potentielle beskæftigelsestilvækst som følge af overgangen til en kulstoffattig, ressourceeffektiv, sikker og bæredygtig økonomi er afgørende for at nå beskæftigelsesmålene i Europa 2020⁽⁵⁾. Beskæftigelsen i miljøteknologi- og -servicesektoren i Unionen er vokset med ca. 3 % om året i de senere år⁽⁶⁾. Det globale marked for miljøindustrier skønnes at have en værdi på mindst en billion EUR⁽⁷⁾ og forventes næsten at fordobles over de næste 10 år. Europæiske virksomheder har allerede en global førerposition inden for genanvendelse og energieffektivitet og bør tilskyndes til at drage fordel af denne vækst i den globale efterspørgsel, støttet af handlingsplanen for miljøinnovation⁽⁸⁾. Som eksempel kan nævnes den europæiske sektor for vedvarende energi, som forventes at skabe mere end 400 000 nye arbejdspladser frem til 2020⁽⁹⁾. En bæredygtig bioøkonomi kan desuden bidrage til intelligent og grøn vækst i Europa og vil samtidig have gavn af forbedret ressourceeffektivitet.
32. En fuldstændig gennemførelse af Unionens klima- og energipakke er afgørende for at nå de milepæle, der er fastsat for 2020, og for at opbygge en konkurrencedygtig, sikker og bæredygtig lavemissionsøkonomi frem til 2050. Unionen er i øjeblikket godt på vej til at reducere sine drivhusgasemissioner til 20 % under 1990-niveauet inden 2020, men at opfylde målet om 20 % større energieffektivitet vil kræve langt hurtigere effektivitetsforbedringer og ændret adfærd. Det nye energieffektivitetsdirektiv⁽¹⁰⁾ forventes at yde et betydeligt bidrag i denne henseende, og kan suppleres med fastsættelsen af effektivitetskrav til energianvendelsen for alle produkter, der markedsføres i Unionen. En omfattende vurdering af tilgængeligheden af bæredygtig biomasse er også vigtigt set i lyset af den stadig voksende efterspørgsel efter energi og den igangværende debat om konflikter mellem arealanvendelse til fødevarer og arealanvendelse til bioenergi. Det er desuden af vital betydning at sikre, at biomasse i alle dets former produceres og anvendes bæredygtigt og effektivt gennem hele livskredsløbet, for således at minimere eller undgå negative følger for miljøet og klimaet, og med behørig hensyntagen til den økonomiske kontekst ved de forskellige anvendelsesmuligheder for biomasse som en ressource. Dette vil bidrage til skabelsen af en lavemissionsøkonomi.

⁽¹⁾ KOM(2011) 112.

⁽²⁾ COM(2012) 582 med titlen »En stærkere europæisk industripolitik for vækst og økonomisk genopretning«.

⁽³⁾ Princip IX i Small Business Act for Europa foreslår tiltag til at sætte SMV'er i stand til at gøre miljøudfordringer til nye muligheder (KOM(2008) 394).

⁽⁴⁾ »Fostering Innovation for Green Growth« (OECD 2011) og »The Eco-Innovation Gap: An economic opportunity for business« (EIO 2012).

⁽⁵⁾ COM(2012) 173.

⁽⁶⁾ EU's miljøindustri sektor beskæftigede ca. 2,7 millioner mennesker i 2008, og dette tal kan for 2012 ligge på ca. 3,4 millioner mennesker (Ecorys, 2012).

⁽⁷⁾ »The number of Jobs dependent on the Environment and Resource Efficiency improvements« (ECORYS 2012).

⁽⁸⁾ KOM(2011) 899.

⁽⁹⁾ »The impact of renewable energy policy on economic growth and employment in the EU« (Employ-RES 2009).

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 1).

33. Alle økonomiske sektorer er nødt til at bidrage til at nedbringe udledningen af drivhusgasser, hvis Unionen skal kunne gøre sin del af den globale indsats. Unionen må nå til enighed om de næste skridt med hensyn til klima- og energirammerne for tiden efter 2020 for at forberede sig på internationale forhandlinger om en ny retligt bindende aftale, men også for at give medlemsstaterne, industrien og andre sektorer klare, juridisk bindende rammer og mål for de nødvendige mellem- og langfristede investeringer i emissionsreduktion, energieffektivitet og vedvarende energi. Unionen er derfor nødt til at overveje politiske løsninger for at gennemføre overgangen til en lavemissions-økonomi på gradvis, omkostningseffektiv vis, under hensyntagen til de vejledende milepæle, der er anført i køreplanen for en lavemissionsøkonomi frem mod 2050, der bør lægges som grundlag for den videre indsats. Grønbogen om en 2030-ramme for klima- og energipolitikkerne⁽¹⁾ er et vigtigt skridt i denne retning. 2050-energikøreplanen og hvidbogen om transport må understøttes af solide politiske rammer. Medlemsstaterne må desuden udarbejde og indføre langsigtede og omkostningseffektive lavemissionsudviklingsstrategier, som tager sigte på at nå Unionens mål om at mindske udledningen af drivhusgasser med 80-95 % frem til 2050 i forhold til 1990, som led i den globale indsats for at begrænse den gennemsnitlige temperaturstigning til under 2 °C i forhold til de førindustrielle niveauer og i sammenhæng med de nødvendige reduktioner for udviklede lande som helhed, jf. dokumentationen fra Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer (IPCC). Unionens emissionshandelssystem vil fortsat være et centralt element i dens klimapolitik efter 2020 og må ændres strukturelt for at tilskynde til investeringer i bæredygtige lavemissionsteknologier. Unionen bør i overensstemmelse med sine internationale forpligtelser og i fællesskab med andre parter til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC) støtte udviklingslandene i deres bestræbelser på at afbøde klimaændringer gennem kapacitetsopbygning, finansieringsbistand og teknologioverførsel.
34. Industriens anvendelse af de bedste tilgængelige teknikker i medfør af direktivet om industriemissioner⁽²⁾ vil føre til bedre ressourceforbrugsmønstre og mindske emissioner for mere end 50 000 større industrianlæg i Unionen, og dermed yde et væsentligt bidrag til at stimulere udviklingen af innovative teknikker, der giver en mere miljøvenlig økonomi og lavere omkostninger for industrien på længere sigt. Denne udvikling kan fremmes yderligere gennem gennemførelse i industriregi af miljøledelsessystemerne, f.eks. EMAS⁽³⁾.
35. Visse af de nuværende politiske instrumenter vedrørende produktion og forbrug har begrænset rækkevidde. Der er behov for en ramme, der sender de rigtige signaler til producenterne og forbrugerne med henblik på at promovere ressourceeffektivitet og cirkulær økonomi. Der vil blive truffet foranstaltninger til at forbedre miljøpræstationerne for varer og tjenesteydelser på EU-markedet over hele deres livscyklus, herunder foranstaltninger, som øger udbuddet af miljømæssigt bæredygtige produkter og fremmer et væsentligt skifte i forbrugernes efterspørgsel af sådanne produkter. Dette gøres ved hjælp af en afbalanceret blanding af incitamenter for forbrugerne og erhvervslivet, herunder også SMV'er, i form af markedsbaserede instrumenter og forskrifter, som mindsker miljøpåvirkningerne fra deres drift og produkter. Forbrugerne bør modtage nøjagtig, letforståelig og pålidelig information om de produkter, de køber, via tydelig og forståelig mærkning, herunder om miljøanprisninger. Emballeringen bør optimeres med henblik på at minimere miljøpåvirkningerne, og ressourceeffektive forretningsmodeller, såsom produktservicesystemer, herunder udlejning af produkter, bør også støttes. Gældende lovgivning såsom direktiverne om miljøvenligt design og energimærkning⁽⁴⁾ og miljømærkeforordningen⁽⁵⁾ vil blive gennemgået med sigte på at forbedre miljøpræstationerne og ressourceeffektiviteten for produkter over hele deres livscyklus, og på at håndtere de nuværende bestemmelser gennem mere sammenhængende politik- og lovgivningsrammer for bæredygtig produktion og bæredygtigt forbrug i Unionen⁽⁶⁾. Denne lovgivningsramme, der understøttes af livscyklusindikatorer, bør imødegå fragmenteringen og begrænsningerne i anvendelsesområdet for den nugældende lovgivning om bæredygtigt forbrug og bæredygtig produktion, og bør indkrede og i fornødent omfang udbedre manglerne i politikken, incitamenterne og lovgivningen for at sikre at minimumskrav med hensyn til produkters og tjenesteydelers miljømæssige egenskaber er etableret.
36. Da 80 % af alle miljøpåvirkninger fra et produkt i dets livscyklus stammer fra produktets designfase, bør Unionens politiske rammer sikre, at prioriterede produkter, der markedsføres på EU-markedet, har et »miljøvenligt design« med henblik på at optimere ressource- og materialeeffektiviteten. Dette bør bl.a. omfatte inddragelse af holdbarhed, reparationsmuligheder, genbrugsmuligheder, genanvendelighed, genanvendte materialer og produktets levetid. Produkter bør være bæredygtigt fremskaffet og være udformet med henblik på genbrug og genanvendelse.

⁽¹⁾ COM(2013) 169.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) (EUT L 334 af 17.12.2010, s. 17).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1221/2009 af 25. november 2009 om organisationers frivillige deltagelse i en fællesskabsordning for miljøledelse og miljørevision (EMAS) (EUT L 342 af 22.12.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF af 21. oktober 2009 om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter (EUT L 285 af 31.10.2009, s. 10) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/30/EU af 19. maj 2010 om angivelse af energirelaterede produkters energi- og ressourceforbrug ved hjælp af mærkning og standardiserede produkt-oplysninger (EUT L 153 af 18.6.2010, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 66/2010 af 25. november 2009 om EU-miljømærket (EUT L 27 af 30.1.2010, s. 1).

⁽⁶⁾ Lovgivningen vedrørende miljøvenligt design, energimærkning, miljømærkning, EMAS og illoyal handelspraksis skal revideres inden 2015.

Kravene skal kunne gennemføres, og de skal kunne håndhæves. Indsatsen vil blive intensiveret på EU-plan og på nationalt plan for at fjerne hindringerne for miljøinnovation ⁽¹⁾ og for at frigøre det fulde potentiale i Europas miljøindustrier og dermed skabe fordele for grønne arbejdspladser og vækst.

37. Med sigte på at opstille rammerne for initiativer til at forbedre ressourceeffektiviteten, som vedrører andre aspekter end drivhusgasemissioner og energi, vil der blive fastsat mål for nedbringelsen af den samlede livscyklusrelaterede miljøpåvirkning fra forbruget, herunder navnlig i sektorerne fødevarer, boliger og mobilitet ⁽²⁾. Samlet set står disse sektorer for næsten 80 % af miljøpåvirkningerne fra forbrug. Indikatorer og mål for jordareal-, vand-, materiale- og CO₂-fodafttryk såvel som deres rolle inden for det europæiske semester bør i denne forbindelse også overvejes. Rio+20-topmødet kom frem til, at der er et behov for en væsentlig nedbringelse af tabet efter høst, af andre fødevaretab og af affald i hele fødevareforsyningskæden. Kommissionen bør derfor fremlægge en omfattende strategi for mindske af unødvendigt fødevarespild og støtte medlemsstaterne aktivt i at forebygge oparbejdelse af overdrevne mængder fødevareaffald. Foranstaltninger til højnelse af kompostering og anaerob nedbrydning af fødevareaffald, alt efter hvad der er hensigtsmæssigt, vil i denne henseende være nyttigt.
38. Foruden obligatoriske krav om grønne offentlige indkøb for visse produktkategorier ⁽³⁾ har de fleste medlemsstater vedtaget frivillige handlingsplaner, og mange har fastsat mål for specifikke produktgrupper. Der er imidlertid gode muligheder på alle forvaltningsniveauer for at mindske miljøvirkningerne yderligere ved hjælp af indkøbsbeslutningerne. Medlemsstaterne og regionerne bør tage yderligere skridt til at nå målet om, at der skal anvendes miljøkriterier for mindst 50 % af de offentlige udbud. Kommissionen vil overveje at foreslå sektorspecifik lovgivning, der fastsætter regler for obligatoriske grønne offentlige indkøbskrav for endnu flere produktkategorier og fastsætter omfanget af det periodiske tilsyn med medlemsstaternes fremskridt på grundlag af tilstrækkelig data fra medlemsstaterne, idet der samtidig tages hensyn til nødvendigheden af at minimere omfanget af administrative byrder. Der bør udvikles frivillige, grønne indkøbsnetværk.
39. Der er også et stort potentiale, når det gælder forbedring af affaldsforebyggelse og -håndtering i Unionen, så ressourcerne udnyttes bedre, så der åbnes nye markeder og skabes nye arbejdspladser, og så Unionen gøres mindre afhængig af import af råvarer, samtidig med at indvirkningerne på miljøet mindskes ⁽⁴⁾. Hvert år produceres der 2,7 mia. tons affald i Unionen, hvoraf 98 mio. tons (4 %) er farligt affald. I 2011 var den gennemsnitlige mængde kommunalt affald pr. borger 503 kg i hele Unionen, men varierende fra 298 til 718 kg mellem medlemsstaterne. Gennemsnitligt er det kun 40 % af det faste affald, der forarbejdes til genbrug eller genanvendes, mens nogle medlemsstater opnår en andel på 70 %, og det viser, hvordan affald kunne anvendes som en af de vigtigste ressourcer i Unionen. Samtidig deponerer mange medlemsstater over 75 % af deres kommunale affald ⁽⁵⁾.
40. At gøre affald til en ressource, som der opfordres til i køreplanen til et ressourceeffektivt Europa, kræver en fuldstændig gennemførelse af Unionens affaldslovgivning i hele Unionen, som baseres på en nøje overholdelse af affaldshierarkiet og omfatter forskellige typer affald ⁽⁶⁾. Der kræves en yderligere indsats for at nedbringe affaldsproduktionen pr. person og affaldsproduktionen i absolutte tal. Begrænsning af energiudnyttelsen til ikke-genanvendelige ⁽⁷⁾ materialer, udfasning af deponering af genanvendeligt affald eller affald, der kan nyttiggøres ⁽⁸⁾, sikring af genanvendelse af høj kvalitet, hvor dette ikke medfører generelle, skadelige virkninger på miljø eller menneskers sundhed, og udvikling af markeder for sekundære råmaterialer er også nødvendigt for at nå ressourceeffektivitetsmålene. Farligt affald vil skulle forvaltes med henblik på at minimere betydelige negative virkninger for menneskers sundhed og miljøet som aftalt på Rio+20-topmødet. For at nå dette mål bør markedsbaserede instrumenter og andre foranstaltninger, som belønner forebyggelse, genanvendelse og genbrug, anvendes på en meget mere systematisk måde i hele Unionen, herunder udvidet producentansvar, samtidig med at udviklingen af ikke-giftige materialekredsløb bør støttes. Hindringer for genanvendelsesaktiviteter på Unionens indre marked bør fjernes, og eksisterende mål for forebyggelse, genbrug, genanvendelse, nyttiggørelse og udfasning af affaldsdeponering bør tages op til revision med henblik på en overgang til en livscyklusorienteret »cirkulær økonomi« med kaskadeanvendelse af ressourcer og en restaffaldssats, som er tæt på nul.

⁽¹⁾ KOM(2011) 899.

⁽²⁾ Den samlede mængde fødevareaffald i Unionen er ca. 89 mio. tons årligt, svarende til 179 kg pr. person (BIO Intelligence Service 2010). De samlede virkninger af boliger og infrastruktur tegner sig for ca. 15-30 % af alle forbrugsrelaterede miljøbelastninger i Europa og udgør årligt ca. 2,5 ton CO₂-ækvivalent pr. person (SEK(2011) 1067).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 106/2008 af 15. januar 2008 om et fællesskabsprogram for energieffektivitetsmærkning af kontorudstyr (EUT L 39 af 13.2.2008, s. 1); Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/33/EF af 23. april 2009 om fremme af renere og mere energieffektive køretøjer til vejtransport (EUT L 120 af 15.5.2009, s. 5) og direktivet om energieffektivitet.

⁽⁴⁾ F.eks. vil en fuldstændig gennemførelse af Unionens affaldslovgivning kunne spare 72 mia. EUR om året, øge den årlige omsætning i affaldshåndterings- og genvindingssektoren med 42 mia. EUR og skabe over 400 000 arbejdspladser frem til 2020.

⁽⁵⁾ Eurostat Stat 13/33 Kommunalt affald 2011.

⁽⁶⁾ Direktiv 2008/98/EF.

⁽⁷⁾ »genanvendelse« defineres i artikel 3, nr. 17), i direktiv 2008/98/EF som »enhver nyttiggørelsesoperation, hvor affaldsmaterialer omforarbejdes til produkter, materialer eller stoffer, hvad enten de bruges til det oprindelige formål eller til andre formål. Heri indgår omforarbejdning af organisk materiale, men ikke energiudnyttelse og omforarbejdning til materialer, der skal anvendes til brændsel eller til opfyldningsoperationer«.

⁽⁸⁾ »nyttiggørelse« (genvinding) defineres i artikel 3, nr. 15), i direktiv 2008/98/EF som »enhver operation, hvis hovedresultat er, at affald opfylder et nyttigt formål ved at erstatte anvendelsen af andre materialer, der ellers ville være blevet anvendt til at opfylde en bestemt funktion, eller som er forberedt med henblik på at opfylde den bestemte funktion i anlægget eller i samfundet generelt. (...)«.

41. Ressourceeffektivitet i vandsektoren vil også blive taget op som en prioritet, der skal medvirke til at nå en god vandtilstand. Selv om tørke og vandmangel påvirker stadig flere dele af Europa, bortset skønsvis 20-40 % af Europas vandressourcer stadig, f.eks. gennem lækager i distributionsnettet eller utilstrækkelig ibrugtagning af vandeffektivitetsteknologi. Ifølge de foreliggende modeller er der stadig betydelige muligheder for at forbedre vandeffektiviteten i Unionen. Desuden forventes stigende efterspørgsel og virkningerne af klimaændringerne at øge belastningen af Europas vandressourcer betydeligt. På denne baggrund bør Unionen og dens medlemsstater tage skridt til at sikre, at borgerne har adgang til rent vand, og at vandindvinding respekterer tilgængelige vedvarende vandressourcegrænser senest i 2020, med det formål at bibeholde, opnå eller udvide god vandtilstand i overensstemmelse med vandrammedirektivet, bl.a. ved at forbedre vandeffektiviteten ved hjælp af markedsmekanismer såsom vandpriser, som afspejler vandets reelle værdi, såvel som andre redskaber, såsom uddannelse og bevidstgørelse ⁽¹⁾. De mest forbrugende sektorer, såsom energi og landbrug, bør tilskyndes til at prioritere den mest ressourceeffektive anvendelse af vand. Fremskridt lettes ved hjælp af fremskyndet demonstration og indarbejdelse af innovative teknologier, systemer og forretningsmodeller, der bygger på den strategiske gennemførelsesplan fra det europæiske innovationspartnerskab vedrørende vand.
42. En langfristet og forudsigelig politisk ramme på alle disse områder vil medvirke til at stimulere investeringer og de foranstaltninger, der er nødvendige for en fuldstændig udvikling af markeder for mere miljøvenlige teknologier og fremme af bæredygtige forretningsløsninger. Ressourceeffektivitetsindikatorer og -mål understøttet af solide dataindsamlinger vil give offentlige og private beslutningstagere den fornødne vejledning ved omstillingen af økonomien. Når de er vedtaget på EU-plan, vil sådanne indikatorer og mål blive en integreret del af det syvende miljøhandlingsprogram. Der bør inden 2015 udvikles metodesæt til måling af ressourceeffektiviteten af vand, jordareal, materiale og CO₂ med henblik på at bistå denne proces.
43. For at gøre Unionen til en ressourceeffektiv, grøn og konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi skal det syvende miljøhandlingsprogram sikre, at følgende mål nås frem til 2020:
- a) Unionen har opfyldt sine 2020-mål for klima og energi og arbejder hen imod at reducere udledningen af drivhusgasser med 80-95 % frem til 2050 i forhold til 1990-niveauer som led i en global indsats for at holde den gennemsnitlige temperaturstigning under 2 °C i forhold til de førindustrielle niveauer, med aftalen om en klima- og energiramme for 2030 som et afgørende skridt i denne proces
 - b) de samlede miljøvirkninger fra alle større industrisektorer i Unionens økonomi er væsentligt reduceret, ressourceeffektiviteten er forøget, og der er etableret benchmarks og målingsmetoder. Der er etableret markeds- og politikincitamenter, der fostrer virksomhedsinvesteringer i ressourceeffektivitet, mens grøn vækst stimuleres gennem foranstaltninger, der fremmer innovation
 - c) de strukturelle ændringer inden for produktion, teknologi og innovation samt forbrugsmønstre og livsstil har reduceret den samlede miljøpåvirkning fra produktion og forbrug, især for sektorerne fødevarer, boliger og mobilitet
 - d) affald forvaltes forsvarligt som en ressource og for at forebygge sundheds- eller miljøskader, den samlede affaldsproduktion og affaldsproduktionen pr. person er faldende, og deponering er begrænset til restaffald (dvs. affald der ikke kan genanvendes eller nyttiggøres), under hensyntagen til de udsættelser, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, i direktivet om deponering af affald ⁽²⁾, og energiudnyttelse er begrænset til ikke-genanvendelige materialer, under hensyntagen til artikel 4, stk. 2, i affaldsdirektivet ⁽³⁾
 - e) belastning af vandressourcer i Unionen er forhindret eller reduceret væsentligt.
- Dette kræver navnlig:
- i) fuldstændig gennemførelse af klima- og energipakken og øjeblikkelig vedtagelse af Unionens klima- og energipolitiske ramme for 2030, under behørig hensyntagen til den seneste vurderingsrapport fra IPCC, idet de vejledende milepæle i lavemissionskøreplanen, såvel som udviklingen inden for FN's rammekonvention om klimaændringer og andre relevante processer tages i betragtning
 - ii) udbredt anvendelse af de »bedste tilgængelige teknikker« (BAT) i forbindelse med direktivet om industrielle emissioner og øgede bestræbelser på at fremme indførelsen af nye innovative teknologier, processer og tjenesteydelser

⁽¹⁾ COM(2012) 673.

⁽²⁾ Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald (EFT L 182 af 16.7.1999, s. 1).

⁽³⁾ Direktiv 2008/98/EF.

- iii) fremme af offentlig og privat indsats inden for forskning og innovation, der kræves for at udvikle og indføre innovative teknologier, systemer og forretningsmodeller, som vil fremskynde og nedbringe omkostningerne ved overgangen til en ressourceeffektiv, sikker og bæredygtig lavemissionsøkonomi. Videreudvikling af den tilgang, der er opstillet i miljøinnovationshandlingsplanen, med fastsættelse af prioriteterne for trinvis innovation såvel som systemændringer, fremme af en større markedsandel for grøn teknologi i Unionen og forbedring af konkurrenceevnen for økologibranchen i Unionen. Opstilling af indikatorer og af realistiske, opnåelige mål for ressourceeffektiviteten
- iv) udarbejdelse inden 2015 af metodologier for målings- og benchmarkingsmetoder for ressourceeffektiviteten af jordareal-, CO₂-, vand- og materialeanvendelse og vurdering af hensigtsmæssigheden af, at der inddrages en retningsgivende indikator og et retningsgivende mål i det europæiske semester
- v) opstilling af mere sammenhængende rammer for politikken for bæredygtighed af produktion og forbrug, herunder i hensigtsmæssigt omfang konsolidering af eksisterende instrumenter, så de udgør sammenhængende retlige rammer. Gennemgang af produktlovgivning med sigte på at forbedre produkters miljøpræstationer og ressourceeffektivitet gennem hele deres livscyklus. Fremme af forbrugerefterspørgslen på miljømæssigt bæredygtige produkter og tjenesteydelser gennem politikker, der fremmer disses tilgængelighed, økonomiske overkommelighed, funktionalitet og tiltrækningskraft. Udvikling af indikatorer og realistiske og opnåelige mål for nedbringelse af den samlede forbrugsvirkning
- vi) udvikling af uddannelsesprogrammer tilpasset grønne job
- vii) en øget indsats for at nå de eksisterende mål og gennemgang af tilgangene til grønne offentlige udbud, herunder deres omfang, med henblik på at øge deres effektivitet. Etablering af frivillige, grønne indkøbsnetværk for EU-virksomheder
- viii) fuldstændig gennemførelse af Unionens affaldslovgivning. En sådan gennemførelse omfatter bl.a. anvendelse af affaldshierarkiet i overensstemmelse med affaldsrammedirektivet og effektiv anvendelse af markedsbaserede instrumenter og andre foranstaltninger for at sikre, at: 1) affaldsdeponering begrænses til restaffald (dvs. affald der ikke kan genanvendes eller nyttiggøres) under hensyntagen til de udsættelser, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, i direktivet om deponering af affald, 2) energiudnyttelse begrænses til ikke-genanvendelige materialer, under hensyntagen til artikel 4, stk. 2, i affaldsdirektivet, 3) genanvendt affald bruges som en væsentlig, pålidelig kilde til råmaterialer i Unionen via udvikling af ikke-giftige materialecykluser, 4) farligt affald forvaltes forsvarligt og produktionen heraf mindskes, 5) ulovlige affaldstransporter udryddes, understøttet af streng overvågning, og 6) fødevarespildet nedbringes. Der foretages revideringer af den nugældende produkt- og affaldslovgivning, herunder en revidering af hovedmålene for de relevante affaldsdirektiver, med inddragelse af køreplanen til et ressourceeffektivt Europa, med henblik på at opnå en kredsløbsøkonomi, og hindringer på det indre marked for miljøvenlige genanvendelsesaktiviteter i Unionen fjernes. Der er behov for oplysningskampagner til at højne offentlighedens bevidsthed om og forståelse for affaldspolitik og til at fremme en adfærdssændring.
- ix) forbedring af vandeffektiviteten ved at fastsætte og overvåge mål på vandløbsoplandsniveau med udgangspunkt i en fælles metodologi for vandeffektivitetsmål, der skal udvikles gennem den fælles gennemførelsesstrategiproces og ved at bruge markedsmekanismer, såsom fastsættelse af vandpriser, jf. artikel 9 i vandrammedirektivet, og i hensigtsmæssigt omfang andre markedsforanstaltninger. Udvikling af tilgange til styring af anvendelse af behandlet spildevand.

Prioriteret mål nr. 3: Beskytte Unionens borgere mod miljørelaterede belastninger og risici for deres sundhed og trivsel

- 44. EU-miljølovgivningen har givet borgerne væsentlige sundheds- og trivselsfordele. Men vandforurening, luftforurening og kemikalier er fortsat nogle af de vigtigste miljøproblemstillinger for borgerne i Unionen ⁽¹⁾. Verdenssundhedsorganisationen (WHO) anslår, at miljøfaktorer forårsager 15-20 % af alle dødsfald i de 53 europæiske lande ⁽²⁾. Ifølge OECD vil luftforureningen i byer være den primære miljøårsag til dødsfald på verdensplan i 2050.
- 45. En betydelig andel af Unionens befolkning er udsat for luftforurening, herunder indendørs luftforurening, der overstiger WHO's anbefalede standarder ⁽³⁾. For eksempel er lokal, kulbaseret opvarmning og forbrændingsmotorer og -anlæg en betydelig kilde til mutagene og kræftfremkaldende polyaromatiske kulbrinter og farlige partikelemissioner (PM 10, PM 2,5 and PM 1). Der er navnlig brug for handling i områder såsom i byer, hvor mennesker,

⁽¹⁾ Special Eurobarometer survey 365 (2011).

⁽²⁾ SOER 2010.

⁽³⁾ SOER 2010.

særligt følsomme eller sårbare grupper i samfundet og økosystemer eksponeres for et højt forureningsniveau. For at sikre et sundt miljø for alle bør lokale foranstaltninger suppleres med passende politikker på både nationalt plan og EU-plan.

46. Adgang til vand af tilfredsstillende kvalitet er stadig problematisk i en række landdistrikter i Unionen. Sikring af den gode kvalitet af Europas badevandsområder gavner imidlertid både menneskers sundhed og Unionens turisterhverv. De negative følger af oversvømmelser og tørke for menneskers sundhed og for økonomisk aktivitet indtræffer stadig hyppigere, hvilket delvis skyldes ændringer i det hydrologiske kredsløb og arealanvendelsen.
47. Den mangelfulde gennemførelse af gældende politik forhindrer Unionen i at nå tilstrækkelige luft- og vandkvalitetsstandarder. Unionen vil ajourføre målene i tråd med de seneste videnskabelige resultater og mere aktivt søge at skabe synergier med andre politikmål inden for områder som klimaændringer, mobilitet og transport, biodiversitet og det marine og terrestriske miljø. F.eks. vil en reduktion af visse luftforurenende stoffer, herunder kortlivede klimaforurenende stoffer, kunne yde et vigtigt bidrag til afbødning af klimaændringer. Yderligere arbejde i denne retning vil blive baseret på en omfattende revision af EU-lovgivningen om luftkvalitet og på gennemførelsen af planen for beskyttelse af Europas vandressourcer.
48. Bekæmpelse af forurening ved kilden er stadig højt prioriteret, og gennemførelsen af direktivet om industrielle emissioner vil mindske emissionerne fra vigtige industrisektorer yderligere. Hvis målene i køreplanen for et fælles europæisk transportområde realiseres, vil det også føre til mere bæredygtig mobilitet i Unionen og dermed også imødegå en stor kilde til støj- og luftforurening.
49. Tilgængelige data om gennemsnitlig eksponering på lang sigt viser, at 65 % af de europæere, der bor i store byområder, er udsat for høje støjniveauer⁽¹⁾, og mere end 20 % for natlige støjniveauer, på hvilke negative helbredsmæssige konsekvenser er hyppigt forekommende.
50. Horizontal lovgivning om kemikalier (REACH-forordningen⁽²⁾) og forordningen om klassificering, mærkning og emballering⁽³⁾) samt lovgivning om biocidholdige produkter⁽⁴⁾ og plantebeskyttelsesmidler⁽⁵⁾ sørger for en grundlæggende beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet, sikrer stabilitet og forudsigelighed økonomiske operatører og fremmer udbredelsen af nye forskningsmetoder uden brug af dyr. Der er dog fortsat usikkerhed om de fulde virkninger på menneskers sundhed og miljøet, som skyldes kombinationsvirkninger af forskellige kemikalier (blandinger), nanomaterialer, kemikalier, som påvirker hormonsystemet (hormonforstyrrende stoffer) og kemikalier i produkter. Forskning tyder på, at nogle kemikalier har hormonforstyrrende egenskaber, der kan forårsage en række negative virkninger på sundheden og miljøet, herunder med hensyn til børns udvikling — muligvis selv i meget lave doser — og at sådanne virkninger gør det påkrævet at overveje forholdsregler.

I betragtning heraf er det nødvendigt at optrappe indsatsen for at sikre, at alle relevante særligt problematiske stoffer, herunder stoffer med hormonforstyrrende egenskaber, opføres på REACH-kandidatlisten senest i 2020. Der er behov for foranstaltninger, som løser disse problemer, navnlig hvis Unionen skal nå det mål, som blev aftalt på verdenstopmødet om bæredygtig udvikling i 2002, bekræftet ved Rio+20-topmødet, og som også er anerkendt som målet for den strategiske tilgang til international kemikalieforvaltning, nemlig at sørge for »minimering af de signifikante skadelige virkninger« på menneskers sundhed og miljøet inden 2020, og for at reagere på nye problemer og udfordringer, der opstår, på en effektiv, virksom, sammenhængende og samordnet måde.

Unionen vil videreudvikle og gennemføre metoder til at tackle kombinationsvirkninger af kemikalier og spørgsmålene i forbindelse med hormonforstyrrende stoffer i al relevant EU-lovgivning. Unionen vil navnlig udvikle harmoniserede farebaserede kriterier til identificering af hormonforstyrrende stoffer. Unionen agter endvidere at fastlægge en samlet strategi for at minimere de skadelige virkninger af farlige stoffer, herunder kemikalier i produkter. Sikkerheden og den bæredygtige forvaltning af nanomaterialer og materialer med lignende egenskaber vil blive sikret som led i en samlet strategi, der omfatter risikovurdering og -styring, information og overvågning. Der er desuden bekymring om den mulige indvirkning på miljøet og på menneskers sundhed af materialer, som indeholder partikler af en størrelse, der falder uden for definitionen på nanomaterialer, men som kan have egenskaber, der ligner nanomaterialernes. Sådanne bekymringer bør undersøges nærmere i Kommissionens planlagte

⁽¹⁾ »Høje støjniveauer« defineres som støjniveauer over 55dB Lden og 50dB Lnight.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18. december 2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur og om ændring af direktiv 1999/45/EF og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/94 samt Rådets direktiv 76/769/EØF og Kommissionens direktiv 91/155/EØF, 93/67/EØF, 93/105/EF og 2000/21/EF (EUT L 396 af 30.12.2006, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 af 16. december 2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger og om ændring og ophævelse af direktiv 67/548/EØF og 1999/45/EF og om ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006 (EUT L 353 af 31.12.2008, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter (EUT L 167 af 27.6.2012, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF (EUT L 309 af 24.11.2009, s. 1).

gennemgang af definitionen på nanomaterialer i 2014 i lyset af de indhøstede erfaringer og den videnskabelige og teknologiske udvikling. Tilsammen vil disse strategier øge det kemiske vidensgrundlag og skabe forudsigelige rammer, som fremmer udviklingen af mere bæredygtige løsninger.

51. Det voksende marked for biobaserede produkter, kemikalier og materialer kan give fordele såsom lavere drivhusgasemissioner og nye markedsmuligheder, men der bør træffes foranstaltninger for at sikre, at sådanne produkters fulde livscyklus er bæredygtig og ikke forværrer konkurrencen om land eller vand eller øger emissionsniveauerne.
52. Klimaændringer vil yderligere forværre miljøproblemer ved at forårsage langvarige tørke- og hedeølger, oversvømmelser, storme, skovbrande, jord- og kysterosion og nye eller mere virulente former for sygdomme hos mennesker, dyr eller planter. Der bør sættes målrettet ind for at sikre, at Unionen er tilstrækkelig rustet til at klare belastningen og ændringerne som følge af klimaændringer, og for at styrke dens miljømæssige, økonomiske og samfundsmæssige modstandsdygtighed. Da mange sektorer i stigende grad vil få virkningerne af klimaændringer at føle, er det vigtigt, at tilpasnings- og katastrof håndteringsaspekter integreres yderligere i Unionens politikker.
53. Hertil kommer, at foranstaltninger, som skal forbedre den økologiske modstandsdygtighed og modstandsdygtigheden over for klimaændringer — f.eks. genoprettelse af økosystemer og grøn infrastruktur — kan have betydelige samfundsøkonomiske fordele, bl.a. for folkesundheden. Synergier og potentielle kompromiser mellem klimarelaterede mål og andre miljømål, f.eks. for luftkvalitet, skal håndteres på en hensigtsmæssig måde. F.eks. kan omlægning til visse typer brændstof med lavere kulstofemissioner som svar på klimarelaterede hensyn eller forsyningssikkerhedshensyn føre til en væsentlig forøgelse af udledningen af partikler og farlige stoffer, især hvis der mangler passende nedbringelsesteknologier.
54. For at beskytte Unionens borgere mod miljørelaterede belastninger og risici for deres sundhed og trivsel skal det syvende miljøhandlingsprogram sikre, at følgende mål nås inden 2020:
 - a) den udendørs luftkvalitet i Unionen er væsentligt forbedret og bevæger sig i retning af de niveauer, WHO anbefaler, samtidig med at den indendørs luftkvalitet er forbedret med udgangspunkt i WHO's retningslinjer
 - b) støjforureningen i Unionen er faldet betydeligt og er kommet tættere på WHO's anbefalede niveauer
 - c) borgere overalt i Unionen nyder godt af høje standarder for sikkert drikke- og badevand
 - d) kombinationsvirkningerne af kemikalier og sikkerhedsspørgsmålene i forbindelse med hormonforstyrrende stoffer håndteres effektivt i al relevant EU-lovgivning, og risici for miljøet og sundheden, navnlig for så vidt angår børn, i forbindelse med anvendelsen af farlige stoffer, herunder kemikalier i produkter, vurderes og minimeres. Der identificeres langsigtede foranstaltninger med henblik på at nå målet om et ikke-giftigt miljø
 - e) anvendelsen af plantebeskyttelsesmidler har ingen skadelige virkninger på menneskers sundhed eller uacceptable konsekvenser for miljøet, og sådanne produkter anvendes på en bæredygtig måde
 - f) sikkerhedsspørgsmål i forbindelse med nanomaterialer og materialer med lignende egenskaber håndteres effektivt som led i en sammenhængende tilgang i lovgivning
 - g) der er sket afgørende fremskridt med at tilpasse sig konsekvenserne af klimaændringer.

Dette kræver navnlig:

- i) gennemførelse af en ajourført EU-politik for luftkvalitet, som er i overensstemmelse med den nyeste videnskabelige viden, samt udvikling og gennemførelse af foranstaltninger til at bekæmpe luftforurening ved kilden, idet der tages højde for forskellen mellem kilderne til indendørs og udendørs luftforurening
- ii) gennemførelse af ajourført EU-politik vedrørende støj, som er i overensstemmelse med den nyeste videnskabelige viden, samt foranstaltninger til at mindske støj ved kilden, herunder forbedringer i byplanlægningen
- iii) en øget indsats for at gennemføre vandrammedirektivet, badevandsdirektivet ⁽¹⁾ og drikkevandsdirektivet ⁽²⁾, navnlig for små drikkevandsforsyninger
- iv) fortsat gennemførelse af REACH for at sikre et højt niveau af beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet såvel som fri bevægelighed for kemikalier på det indre marked, samtidig med at innovation og konkurrenceevne forbedres, samtidig med at der tænkes på SMV'ernes særlige behov. Udarbejdelse senest i 2018 af en EU-strategi for et ugiftigt miljø, som beforder innovation og udvikling af bæredygtige erstatninger, herunder ikke-kemiske løsninger, som bygger på de horisontale foranstaltninger, der skal træffes senest i 2015 med henblik på at sikre

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/7/EF af 15. februar 2006 om forvaltning af badevandskvalitet og om ophævelse af direktiv 76/160/EØF (EUT L 64 af 4.3.2006, s. 37).

⁽²⁾ Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand (EFT L 330 af 5.12.1998, s. 32).

- 1) sikkerheden ved fremstillede nanomaterialer og materialer med lignende egenskaber 2) minimering af eksponeringen for hormonforstyrrende stoffer 3) hensigtsmæssige lovgivningsmæssige tilgange til at tackle kombinationsvirkninger af kemikalier og 4) minimering af eksponeringen for kemikalier i produkter, herunder bl.a. i importerede produkter, med det formål at fremme ikke-giftige materialekredsløb og mindske indendørs eksponering for skadelige stoffer
- v) overvågning af gennemførelsen af EU-lovgivningen om bæredygtig anvendelse af biocidholdige produkter og plantebeskyttelsesmidler og revision af lovgivningen efter behov for at holde den ajour med den seneste videnskabelige viden
- vi) vedtagelse og gennemførelse af en EU-strategi for tilpasning til klimaændringer, herunder integration af tilpasnings- og katastrof håndteringsaspekter i Unionens vigtigste politiske initiativer og sektorer.

EN GUNSTIG RAMME

55. At nå de ovennævnte prioriterede tematiske mål forudsætter en gunstig ramme, der støtter en effektiv indsats. Der vil blive truffet foranstaltninger til at forbedre fire grundpiller i denne ramme: at forbedre måden, hvorpå Unionens miljølove gennemføres på alle områder, at forbedre det videnskabelige videns- og evidensgrundlag for miljøpolitikken, at sikre investeringer og skabe de rette incitamenter til at beskytte miljøet og endelig at forbedre integrationen af miljøhensyn og sammenhængen mellem politikkerne, både inden for området for miljøpolitikken og mellem miljøpolitikken og andre EU-politikker. Disse horisontale foranstaltninger vil gavne Unionens miljøpolitik ud over anvendelsesområdet og tidsrammen for det syvende miljøhandlingsprogram.

Prioriteret mål nr. 4: Få størst muligt udbytte af Unionens miljølovgivning ved at forbedre gennemførelsen heraf

56. Ud over de betydelige sundheds- og miljømæssige fordele er der yderligere tre fordele ved at sikre, at Unionens miljølovgivning faktisk gennemføres: Der skabes lige vilkår for økonomiske aktører på det indre marked, innovationen stimuleres og europæiske virksomheder får gavn af at være pionerer inden for mange sektorer. De omkostninger, der er forbundet med manglende gennemførelse af lovgivningen, er derimod høje, og de anslås til ca. 50 mia. EUR pr. år, herunder også omkostninger i forbindelse med overtrædelsessager⁽¹⁾. Alene i 2009 var der 451 overtrædelsessager vedrørende Unionens miljølovgivning plus yderligere 299 indberettede i 2011, og derudover blev der indledt 114 nye procedurer⁽²⁾, hvilket gør EU-miljølovgivningen til det område inden for EU-retten med flest overtrædelsesprocedurer. Kommissionen modtager også talrige klager direkte fra EU-borgere, hvoraf mange bedre ville kunne håndteres på nationalt eller lokalt plan.
57. En bedre gennemførelse af Unionens miljølovgivning på medlemsstatsplan vil derfor have højeste prioritet i de kommende år. Der er væsentlige forskelle på gennemførelsen i og mellem medlemsstaterne. Det er nødvendigt at udstyre de personer, der står for gennemførelsen af miljølovgivning på EU-plan og på nationalt, regionalt og lokalt plan med den fornødne viden, redskaber og kapacitet til at forøge de reelle resultater af lovgivningen og forbedre forvaltningen af håndhævelsesprocessen.
58. Det store antal overtrædelser, klager og andragender på miljøområdet viser, at der er behov for et effektivt og brugbart system af kontrolforanstaltninger på nationalt plan for at kunne identificere og løse gennemførelsesproblemer, såvel som foranstaltninger til at forhindre, at de overhovedet opstår, som f.eks. kontakt mellem de relevante forvaltninger, der er ansvarlige for gennemførelsen, og eksperter i løbet af politikudviklingsfasen. I denne forbindelse vil indsatsen i perioden op til 2020 fokusere på at opnå forbedringer inden for fire centrale områder.
59. For det første vil den måde, hvorpå viden om gennemførelsen indsamles og videreformidles blive forbedret for at hjælpe borgere og miljøspecialister til fuldt ud at forstå formålet med og fordelene ved EU-miljølovgivning, samt hvordan nationale og lokale myndigheder opfylder deres EU-forpligtelser⁽³⁾. Hensigtsmæssig anvendelse af de onlineredskaber, der er til rådighed, kan bidrage til dette mål. Gennemførelsesproblemer, der er specifikke for den enkelte medlemsstat, får målrettet bistand svarende til den skræddersyede metode, der anvendes i forbindelse med det europæiske semester. F.eks. vil der blive udarbejdet partnerskabsaftaler om gennemførelsen mellem Kommissionen og individuelle medlemsstater, der bl.a. omfatter emner som, hvor der kan findes finansiel støtte til gennemførelsen og bedre informationssystemer til at følge, hvilke fremskridt der gøres. Medlemsstaterne bør med henblik på at maksimere effektiviteten af denne tilgang tilskynde lokale og regionale myndigheders deltagelse, hvor det er relevant og i overensstemmelse med deres forvaltningsordninger. Den tekniske platform for miljøsamarbejde oprettet af Regionsudvalget og Kommissionen vil fremme dialog og informationsudveksling og dermed den praktiske gennemførelse af lovgivningen.

⁽¹⁾ »The costs of not implementing the environment *acquis*« (COWI, 2011).

⁽²⁾ Den 29. årsberetning om kontrol med gennemførelsen af EU-retten (2011) (COM(2012) 714).

⁽³⁾ COM(2012) 95.

60. For det andet vil Unionen udvide kravene vedrørende kontrol og overvågning til at omfatte Unionens samlede miljølovgivningskompleks og udvikle kontrolstøttekapaciteten på EU-plan yderligere ved at trække på eksisterende strukturer, blandt andet for at kunne imødekomme medlemsstaternes anmodninger om bistand, tage stilling til situationer, hvor der er rimelig grund til bekymring, og fremme samarbejde i hele Unionen. Forstærket peer review og udveksling af bedste praksis samt aftaler om fælles kontroller i medlemsstaterne på deres anmodning bør tilskyndes.
61. For det tredje skal den måde, hvorpå klager over gennemførelsen af Unionens miljølovgivning behandles og løses på nationalt plan, forbedres i nødvendigt omfang.
62. For det fjerde vil Unionens borgere få effektiv adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet og effektiv retsbeskyttelse i overensstemmelse med Århuskonventionen og udviklingen som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden samt den seneste retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol. Udenretslig konfliktløsning vil også blive fremmet som et alternativ til retssager.
63. Den generelle standard for miljøforvaltning i hele Unionen vil blive forbedret yderligere ved at styrke samarbejdet på EU-plan og på internationalt plan mellem fagfolk, der beskæftiger sig med miljøbeskyttelse, herunder statslige jurister, offentlige anklagere, ombudsmænd, dommere og inspektører, såsom Den Europæiske Unions netværk for gennemførelse og håndhævelse af Fællesskabets miljølovgivning (Impel), og tilskynde sådanne fagfolk til at udveksle god praksis.
64. Ud over at hjælpe medlemsstaterne med at forbedre overholdelsen ⁽¹⁾ vil Kommissionen fortsat gøre sit for at sikre, at lovgivningen afspejler den seneste forskning, tager højde for erfaringerne på medlemsstatsplan med hensyn til at virkeliggøre Unionens forpligtelser og er sammenhængende og formålstjenlig. Som hovedregel vil retlige forpligtelser, hvis de er tilstrækkeligt klare og præcise, og hvis en harmoniseret indførelse i alle medlemsstater anses for at være den mest effektive måde at nå Unionens mål på, blive fastlagt i forordninger, der har en direkte og målelig virkning og dermed fører til færre uoverensstemmelser i gennemførelsen. Kommissionen vil optrappe sin brug af resultattavler og andre midler til offentlig overvågning af medlemsstaternes fremskridt med gennemførelsen af bestemte retsakter.
65. For at få størst muligt udbytte af Unionens miljølovgivning gennem forbedret gennemførelse skal det syvende miljøhandlingsprogram sikre, at følgende mål nås frem til 2020:
- a) offentligheden har adgang til klare oplysninger, der viser, hvordan Unionens miljølovgivning gennemføres i overensstemmelse med Århuskonventionen
 - b) overholdelsen af specifik miljølovgivning er øget
 - c) Unionens miljølovgivning håndhæves på alle forvaltningsniveauer, og der er sikret lige vilkår på det indre marked
 - d) borgernes tillid til Unionens miljølovgivning og håndhævelsen heraf er forbedret
 - e) princippet om effektiv retsbeskyttelse af borgerne og deres organisationer fremmes.
- Dette kræver navnlig:
- i) sikring af, at systemer på nationalt plan aktivt videreformidler oplysninger om, hvordan Unionens miljølovgivning gennemføres, og supplering af sådanne oplysninger med en EU-oversigt over de enkelte medlemsstaters resultater
 - ii) frivillig udarbejdelse af partnerskabsaftaler om gennemførelsen mellem medlemsstaterne og Kommissionen, med lokal og regional deltagelse hvor det er relevant
 - iii) udvidelse af bindende kriterier vedrørende effektiv kontrol og overvågning i medlemsstaterne til at omfatte Unionens samlede miljølovgivningskompleks og yderligere udvikling af kontrolstøttekapaciteten på EU-plan med udgangspunkt i eksisterende strukturer, som bakkes op med støtte til netværk af fagfolk, såsom Impel, og med styrkelse af peer review og udveksling af bedste praksis med henblik på at øge kontrollernes effektivitet
 - iv) sikring af ensartede og effektive mekanismer på nationalt plan til behandling af klager vedrørende gennemførelsen af Unionens miljølovgivning

⁽¹⁾ KOM(2008) 773.

- v) sikring af, at de nationale bestemmelser om adgang til klage og domstolsprøvelse afspejler retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol. Fremme af udenretslig konfliktløsning som et middel til at finde mindelige og effektive løsninger på konflikter på miljøområdet.

Prioriteret mål nr. 5: Forbedre videns- og evidensgrundlaget for EU-miljøpolitikken

66. Unionens miljøpolitik er baseret på miljøovervågning, data, indikatorer og vurderinger, der er knyttet til gennemførelsen af EU-lovgivning, formel videnskabelig forskning og borgerdrevet forskning (citizen science). Der er gjort betydelige fremskridt med at styrke dette vidensgrundlag, og der er skabt større bevidsthed om og bedre tillid blandt de politiske beslutningstagere og offentligheden til den evidens, der understøtter politik, herunder politikker der anvender forsigtighedsprincippet. Dette har fremmet en bedre forståelse af komplekse miljømæssige og samfundsmæssige udfordringer.
67. Der bør træffes foranstaltninger på EU-plan og på internationalt plan til at styrke og forbedre samspillet mellem videnskab og miljøpolitik og borgerdeltagelse, f.eks. ved at udnævne ledende videnskabelige rådgivere, som det allerede er gjort af Kommissionen og af nogle medlemsstater, eller ved at gøre bedre brug af institutioner eller organer, der er specialiseret i at bearbejde videnskabelig viden med henblik på den offentlige politik, som f.eks. de nationale miljøagenturer, Det Europæiske Miljøagentur og Det Europæiske Miljøoplysnings- og Miljøovervågningsnet.
68. Tempoet i den nuværende udvikling og usikkerheden omkring de mulige fremtidige tendenser kræver imidlertid, at der tages yderligere skridt til at bevare og styrke dette videns- og evidensgrundlag, for at sikre, at de politiske tiltag i Unionen fortsat bygger på en god forståelse af miljøets tilstand, mulige tiltag som reaktion herpå og deres konsekvenser.
69. Gennem de seneste årtier er der sket forbedringer i den måde, hvorpå miljømæssige oplysninger og statistikker indsamles og anvendes, både på EU-plan, på nationalt, regionalt og lokalt plan samt på globalt plan. Men dataindsamlingen og datakvaliteten er fortsat uensartet, og de mange kilder kan hæmme adgangen til data. Der er derfor behov for løbende investeringer for at sikre, at der forefindes troværdige, sammenlignelige og kvalitetssikrede data og indikatorer til brug for alle, der er involveret i politikudformningen og -gennemførelsen. Miljøinformationssystemer skal udformes med henblik på at gøre det nemt at inkorporere nye oplysninger om nye temaer. Den elektroniske dataudveksling i hele Unionen bør udvikles yderligere med tilstrækkelig fleksibilitet til at omfatte nye områder.
70. Yderligere gennemførelse af det fælles miljøinformationssystem⁽¹⁾ princip om »producér én gang, brug mange gange« og de fælles fremgangsmåder og standarder for indsamling og sammenstilling af ensartet geografisk information i Inspire⁽²⁾ - og Copernicus⁽³⁾ -systemerne samt øvrige europæiske miljømæssige informationssystemer (såsom informationssystemet for biodiversitet i Europa (BISE) og vandinformationssystemet for Europa (WISE)) vil medvirke til at undgå dobbeltarbejde og fjerne unødvendige administrative byrder fra offentlige myndigheder, og det samme gælder indsatsen for at strømline rapporteringsforpligtelserne i henhold til forskellige relevante retsakter. Der bør desuden gøres fremskridt med hensyn til at forbedre tilgængeligheden og harmoniseringen af statistiske data, bl.a. om affald. Medlemsstaterne bør gøre oplysninger, der er indsamlet for at vurdere de miljømæssige konsekvenser af planer, programmer og projekter (f.eks. som led i miljøanalyser eller strategiske konsekvensanalyser), lettere tilgængelige for offentligheden.
71. Der er stadig væsentlige huller i den eksisterende viden, hvoraf nogle er relevante for det syvende miljøhandlingsprogram's prioriterede mål. Investering i yderligere dataindsamling og forskning for at udfylde disse huller er derfor af afgørende betydning for at sikre, at offentlige myndigheder og erhvervslivet har et solidt beslutningsgrundlag, som fuldt ud afspejler de faktiske sociale, økonomiske og miljømæssige fordele og omkostninger. Fem huller fortjener særlig opmærksomhed:
- 1) huller i viden og data — der er behov for avanceret forskning med henblik på at udfylde disse huller og passende modelværktøjer for bedre at kunne forstå komplicerede miljøsammenhænge såsom klimaændringer og naturkatastrofers virkninger, konsekvenserne af artstab for økosystemtjenester, miljøtærskelværdier og økologiske tippunkter. De foreliggende oplysninger berettiger fuldt ud en forebyggende indsats på disse områder, men yderligere forskning i »planetære grænser«, systemiske risici og vort samfunds evne til at klare dem vil støtte udviklingen af de mest hensigtsmæssige løsninger. Dette bør omfatte investeringer i udfyldning af data- og videnshuller, kortlægning og vurdering af økosystemtjenester, forståelse af, hvordan biodiversiteten underbygger sådanne tjenester, og forståelse af hvordan biodiversiteten tilpasser sig klimaændringer, samt hvordan tab af biodiversitet påvirker menneskers sundhed

⁽¹⁾ KOM(2008) 46.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF af 14. marts 2007 om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire) (EUT L 108 af 25.4.2007, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 911/2010 af 22. september 2010 om det europæiske jordovervågningsprogram (GMES) og dets første operationelle aktiviteter (2011-2013) (EUT L 276 af 20.10.2010, s. 1) og COM(2013) 312 om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oprettelse af Copernicusprogrammet og om ophævelse af forordning (EU) nr. 911/2010.

- 2) overgangen til en inklusiv grøn økonomi forudsætter, at der tages behørigt hensyn til samspillet mellem samfundsøkonomiske og miljømæssige faktorer. En bedre forståelse af bæredygtige forbrugs- og produktionsmønstre, hvordan der mere præcist kan tages højde for omkostninger og fordele ved handling og omkostningerne ved manglende handling, hvordan ændringer i individuel og samfundsmæssig adfærd bidrager til miljøresultater, og hvordan Europas miljø påvirkes af de globale megatendenser, kan alt sammen hjælpe med bedre at målrette de politiske initiativer i retning af forbedret ressourceeffektivitet og mindsket belastning af miljøet
- 3) der er stadig usikkerhed omkring de miljø- og sundhedsmæssige virkninger af hormonforstyrrende stoffer, af kombinationsvirkninger af kemikalier, af visse kemikalier i produkter og af visse nanomaterialer. At udfylde de resterende videnshuller her kan fremskynde beslutningstagningen og gøre det muligt at videreudvikle regelværket relateret til kemikalier, så det er bedre målrettet mod problemområder og samtidig bidrager til at fremme en mere bæredygtig tilgang til anvendelsen af kemikalier. Der bør overvejes en EU-dækkende database for at øge gennemsigtigheden og det lovpligtige tilsyn med nanomaterialer. En bedre forståelse af de miljøfaktorer og eksponeringsniveauer, der påvirker menneskers sundhed og miljøet, vil gøre det muligt at iværksætte forebyggende politiske foranstaltninger. Målrettet bioovervågning af mennesker kan, når den er begrundet af konkrete bekymringer, give myndighederne et mere sammenhængende billede af befolkningens eksponering for forurenende stoffer, især følsomme befolkningsgrupper såsom børn, og kan tilvejebringe bedre evidens, som kan lede i retning af en passende indsats
- 4) der vil blive etableret et vidensgrundlag om kemisk eksponering og toksicitet med henblik på udviklingen af en sammenhængende tilgang til minimering af eksponeringen for farlige stoffer, navnlig for sårbare grupper, herunder børn og gravide kvinder. Dette vil sammen med udviklingen af vejledende dokumentation om forsøgsmetoder og risikovurderingsmetoder fremskynde effektiv og hensigtsmæssig beslutningstagning, hvilket virker fremmende for innovation og udvikling af bæredygtige erstatninger, herunder ikke-kemiske løsninger
- 5) sikring af, at alle sektorer bidrager til bekæmpelsen af klimaændringer, forudsætter et klart overblik over drivhusgasser, dvs. måling, overvågning og dataindsamling, som i øjeblikket er ufuldstændig for vigtige sektorer.

Horisont 2020-programmet giver mulighed for at målrette forskningsindsatsen og for at udnytte Europas innovationspotentiale ved at samle ressourcer og viden på tværs af forskellige områder og discipliner i Unionen og internationalt.

72. Nye og opdukkende problemer, der opstår på grund af den hastige teknologiske udvikling, som sker hurtigere end de politiske beslutninger kan tages, f.eks. med nanomaterialer og materialer med lignende egenskaber, ikke-konventionelle energikilder, CO₂-opsamling og -lagring og elektromagnetiske bølger, indebærer udfordringer med hensyn til risikostyring og kan give anledning til modstridende interesser, behov og forventninger. Det kan så føre til stigende bekymring i offentligheden og potentiel fjendtlighed over for nye teknologier. Der er derfor et behov for at sikre en bredere og åben samfundsdebat om de miljømæssige risici og mulige kompromiser, vi er rede til at acceptere i lyset af sommetider ufuldstændige eller usikre oplysninger om nye risici og om, hvordan de skal håndteres. En systematisk tilgang til miljørisikostyring vil forbedre Unionens evne til at identificere og reagere rettidigt på teknologiske udviklinger og samtidig få befolkningen til at føle sig mere tryk.
 73. For at forbedre videns- og evidensgrundlaget for EU-miljøpolitik skal det syvende miljøhandlingsprogram sikre, at følgende mål er nået senest i 2020:
 - a) de politiske beslutningstagere og interessenter har et mere informeret grundlag for udvikling og gennemførelse af miljø- og klimapolitikker, herunder en forståelse af de miljømæssige konsekvenser af menneskelig aktivitet og måling af omkostningerne og fordelene ved handling og omkostningerne ved manglende handling
 - b) forståelse af og evne til at evaluere og håndtere nye miljø- og klimamæssige risici er væsentligt forbedret
 - c) samspillet mellem miljøpolitik og videnskab er styrket, herunder tilgængeligheden for borgerne af dataene og bidraget fra borgerdreven forskning
 - d) Unionens og dens medlemsstaters indflydelse i internationale videnskabspolitiske fora er øget med henblik på at forbedre vidensgrundlaget for international miljøpolitik.
- Dette kræver navnlig:
- i) samordning, deling og fremme af forskningsindsatsen på EU- og medlemsstatsplan med hensyn til at udfylde de væsentligste huller i vores viden på miljøområdet, herunder også om risikoen for at overskride miljømæssige tipp punkter og »planetære grænser«
 - ii) indførelse af en systematisk og integreret tilgang til risikostyring, navnlig i forbindelse med evaluering og forvaltning af nye politikområder, der dukker op, og de dermed forbundne risici, samt tilstrækkelige og sammenhængende lovmæssige tiltag som reaktion herpå. Dette kan bidrage til at anspore yderligere forskning i farerne ved nye produkter, processer og teknologier

- iii) forenkling, strømlining og modernisering af data vedrørende miljø- og klimamæssige ændringer og indsamling, forvaltning, udveksling og genanvendelse af data — herunder udvikling og indførelse af et fælles miljøinformationssystem
- iv) udvikling af et omfattende vidensgrundlag om kemisk eksponering og toksicitet, om muligt med udgangspunkt i data, der er genereret uden brug af dyreforsøg. Videreførelse af Unionens samordnede tilgang til bioovervågning af mennesker og miljø, herunder, hvor det er relevant, standardisering af forskningsprotokoller og vurderingskriterier
- v) intensivering af samarbejdet på internationalt plan, EU-plan og medlemsstatsplan om samspillet mellem miljøpolitik og videnskab.

Prioriteret mål nr. 6: at sikre investeringer til miljø- og klimapolitikken og håndtere miljøeksternaliteter

74. Den indsats, der kræves for at nå de mål, der er fastsat i det syvende miljøhandlingsprogram, må bakkes op med tilstrækkelige investeringer fra offentlige og private kilder. Samtidig med at mange lande kæmper for at klare den økonomiske og finansielle krise, indebærer behovet for økonomiske reformer og nedbringelse af den offentlige gæld, at der opstår nye muligheder for en hurtig omstilling i retning af en mere ressourceeffektiv, sikker og bæredygtig lavemissionsøkonomi.
75. Inden for nogle områder er det i øjeblikket svært at tiltrække investeringer, navnlig på grund af manglende eller fordrejede prissignaler, som skyldes, at der ikke i tilstrækkelig grad tages højde for miljøomkostninger eller offentlige tilskud til miljøskadelige aktiviteter.
76. Unionen og dens medlemsstater er nødt til at skabe de rette betingelser for at sikre, at der tages tilstrækkeligt højde for miljøeksternaliteter, bl.a. ved at sørge for, at de rette markedssignaler sendes til den private sektor, under behørig hensyntagen til eventuelle negative sociale konsekvenser. Dette vil omfatte en mere systematisk anvendelse af princippet om at forureneren betaler, navnlig ved at udfase miljøskadelig støtteordninger på EU- og medlemsstatsplan under ledelse af Kommissionen og under anvendelse af en handlingsbaseret tilgang, bl.a. med det europæiske semester, samt overvejelse af finanspolitiske foranstaltninger til støtte for bæredygtig ressourceanvendelse, som f.eks. at flytte beskattningen fra arbejde til forurening. Efterhånden som naturressourcer bliver mere knappe, kan ressourcerenten og fortjenesten ved at eje dem øges. Offentlig intervention for at sikre, at sådanne renter ikke er urimelige, og at der tages højde for eksternaliteter, vil føre til en mere effektiv anvendelse af ressourcerne og medvirke til at undgå markedsforvridninger samt skabe offentlige indtægter. Miljø- og klimaprioriteter vil blive videreført inden for rammerne af det europæiske semester, bl.a. ved hjælp af hovedindikatorer, i de tilfælde hvor disse prioriteter er relevante for bæredygtige vækstperspektiver i de enkelte medlemsstater, til hvilke de landespecifikke henstillinger er rettet. Andre markedsbaserede instrumenter, f.eks. betaling for økosystemtjenester, bør i højere grad anvendes på EU-plan og nationalt plan for at fremme den private sektors deltagelse og en bæredygtig forvaltning af naturkapitalen.
77. Den private sektor, navnlig SMV'er, bør også tilskyndes til at udnytte de muligheder, der byder sig inden for Unionens nye finansielle ramme, til at øge sit engagement i bestræbelserne på at nå miljø- og klimamålene, navnlig for så vidt angår miljøinnovationsaktiviteter og udbredelsen af ny teknologi. Offentlig-private initiativer på miljøinnovationsområdet bør fremmes under europæiske innovationspartnerskaber, f.eks. innovationspartnerskabet om vand ⁽¹⁾. Den private sektor bør have lettere adgang til finansiering af investeringer i miljø, herunder navnlig i biodiversitet og klimaændringer, via de nye rammer for innovative finansielle instrumenter ⁽²⁾. Europæiske virksomheder bør tilskyndes yderligere til at offentliggøre miljøoplysninger som et led i deres regnskabsaflæggelse, ud over det krævede omfang i henhold til den aktuelle EU-lovgivning ⁽³⁾.
78. I sit forslag til Unionens flerårige finansielle ramme for 2014-2020 har Kommissionen forbedret integrationen af miljø- og klimamål i alle Unionens finansieringsinstrumenter, så medlemsstaterne får mulighed for at nå de tilhørende mål. Kommissionen har også foreslået at øge de klimarelaterede udgifter til mindst 20 % af det samlede budget. Inden for vigtige politikområder, f.eks. landbrug, regionaludvikling og samhørighedspolitik bør incitamenterne til at levere miljøvenlige offentlige goder og tjenesteydelser forbedres, og finansieringen bør knyttes til miljørelaterede forhåndsbetingelser, herunder støtteforanstaltninger. Dette bør sikre, at midlerne anvendes mere effektivt og i overensstemmelse med miljø- og klimamål. Disse forslag forudsætter, at Unionens politikker matches med sammenhængende finansielle midler til gennemførelsen, og yderligere midler til miljø- og klimaændringer med henblik på faktisk at levere konkrete og sammenhængende fordele i praksis.
79. Ud over denne integration vil Life-programmet ⁽⁴⁾ gøre det muligt at kombinere midler og give en bedre overensstemmelse med de politiske prioriteringer på en mere strategisk omkostningseffektiv måde, der understøtter miljø- og klimarelaterede foranstaltninger gennem iværksættelse af en række projekter, herunder »integrerede projekter«.

⁽¹⁾ COM(2012) 216.

⁽²⁾ KOM(2011) 662.

⁽³⁾ KOM(2011) 681.

⁽⁴⁾ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oprettelse af et program for miljø- og klimaindsatsen (Life) (KOM(2011) 874, 2011/0428(COD)).

80. Den øgede kapital til Den Europæiske Investeringsbank (EIB) som led i vækst- og beskæftigelsespagten fra 2012 er en yderligere kilde til investeringer⁽¹⁾, som bør anvendes i overensstemmelse med Unionens miljø- og klimamål.
81. Erfaringerne fra programperioden 2007-2013 viser, at udnyttelsen på alle niveauer har været meget ujævn i de tidlige år, selv om der er betydelige midler til rådighed til miljøformål, hvilket potentielt kan forhindre, at de aftalte mål nås. For at undgå en gentagelse bør medlemsstaterne integrere miljø- og klimamål i deres finansieringsstrategier og programmer for økonomisk, social og territorial samhørighed, udvikling af landdistrikter og havpolitik, og de bør endvidere prioritere en tidlig udnyttelse af midlerne til miljøet og klimaændringer og forstærke gennemførelsesorganernes kapacitet til at sørge for omkostningseffektive og bæredygtige investeringer med henblik på at sikre den nødvendige tilstrækkelige økonomisk støtte til investeringer inden for disse områder.
82. Det er desuden vanskeligt at spore biodiversitets- og klimarelaterede udgifter. For at kunne vurdere fremskridtene med at nå målene, bør der oprettes et overvågnings- og rapporteringssystem på EU- og medlemsstatsplan. Oprettelsen af et sådant system er vigtigt for Unionens overordnede indsats i forbindelse med multilaterale aftaler om klimaændringer og biodiversitet. Unionen vil i den forbindelse bidrage til den mellemstatslige proces, der blev igangsat ved Rio+20-topmødet for at vurdere finansieringsbehovet og foreslå muligheder for en effektiv bæredygtig udviklingsfinansieringsstrategi.
83. Arbejdet med at udvikle indikatorer til overvågning af den økonomiske udvikling og som supplerer og rækker ud over bruttonationalproduktet (BNP), bør fortsætte. At skaffe gennemsigtige og bæredygtige investeringer afhænger af en korrekt værdiansættelse af miljøvenlige varer. Der er brug for en yderligere indsats for at måle værdien af vores økosystemer og omkostningerne ved deres forringelse, sammen med tilhørende incitamenter som er nødvendige for, at der kan træffes velunderbyggede politiske beslutninger og investeringsvalg. Det er nødvendigt at intensivere arbejdet med at udvikle en ordning med miljøregnskaber, herunder fysiske og monetære regnskaber for naturkapitalen og økosystemtjenesterne. Dette støtter resultatet af Rio+20-topmødet, som anerkender behovet for en bredere metode til at måle udviklingen af trivsel og bæredygtighed som supplement til BNP.
84. For at sikre investeringer i miljø- og klimapolitikken og håndtere miljøeksternaliteterne skal det syvende miljøhandlingsprogram sikre, at følgende mål nås frem til 2020:
- a) miljø- og klimapolitiske mål nås på en omkostningseffektiv måde og understøttes med tilstrækkelig finansiering
 - b) den offentlige og private sektors finansiering af miljø- og klimarelaterede udgifter øges
 - c) værdien af naturkapital og økosystemtjenester samt omkostningerne ved disses ødelæggelse vurderes ordentligt, og der tages hensyn til disse i den politiske beslutningstagning og i investeringer.

Dette kræver navnlig:

- i) omgående udfasning af miljøskadelige støtteordninger på EU- og medlemsstatsplan og tilbagemelding om fremskridt gennem de nationale reformprogrammer, øget brug af markedsbaserede instrumenter, såsom medlemsstaternes skattepolitikker, fastlæggelse af priser og takster, og ekspanderende markeder for miljøvarer og tjenesteydelser, under behørig hensyntagen til eventuelle negative samfundsmæssige virkninger, og under anvendelse af en handlingsbaseret strategi, der understøttes og overvåges af Kommissionen, bl.a. gennem det europæiske semester
- ii) lettere udvikling af og adgang til innovative finansielle instrumenter og midler til miljøinnovation
- iii) behørig hensyntagen til miljø- og klimaprioriteter i politikker og finansieringsstrategier til støtte for økonomisk, social og territorial samhørighed
- iv) at der gøres en målrettet indsats for at sikre fuldstændig og effektiv udnyttelse af til rådighed værende EU-midler til miljøforanstaltninger, bl.a. ved i betydelig grad at forbedre en tidlig udnyttelse af midlerne under Unionens flerårige finansielle ramme for 2014-2020, og ved at afsætte 20 % af budgettet til bekæmpelse af og tilpasning til klimaændringer gennem integration af klimaforanstaltninger og ved at knytte midlerne sammen med tydelige benchmarks, målsætning, overvågning og indberetning
- v) udvikling og anvendelse af et system til indberetning og sporing af miljørelaterede udgifter i Unionens budget, navnlig udgifter vedrørende klimaændringer og biodiversitet, inden 2014
- vi) integration af miljømæssige og klimarelaterede overvejelser i den europæiske semesterproces, hvor dette er relevant i forbindelse med de enkelte medlemsstaters udsigter til bæredygtig vækst og er egnet til landespecifikke henstillinger

⁽¹⁾ Det Europæiske Råds konklusioner af 29. juni 2012 (EUCO 76/2012).

- vii) udvikling og anvendelse af alternative indikatorer, som går ud over BNP, for at overvåge udviklingens bæredygtighed, og fortsættelse af arbejdet med at integrere de økonomiske indikatorer med miljømæssige og sociale indikatorer, herunder ved hjælp af naturkapitalregnskaber
- viii) yderligere udvikling af og fremme af betalinger til ordningen om økosystemtjenester
- ix) indførelse af incitamenter og metoder, der tilskynder virksomheder til at måle de miljømæssige omkostninger ved deres virksomhed og det overskud, der opnås ved at anvende miljøtjenesteydelser samt at offentliggøre miljøoplysningerne som en del af deres årlige indberetninger. Opfordrer virksomheder til at udvise nødvendig omhu, herunder i hele deres forsyningskæde.

Prioriteret mål nr. 7: Forbedre integrationen af miljøhensyn og den indbyrdes sammenhæng mellem politikker

85. Selv om integrationen af miljøbeskyttelse i andre EU-politikker og -aktiviteter har været et krav i traktaten siden 1997, viser den generelle miljøsituation i Europa, at de fremskridt, om end på nogle områder prisværdige, der er gjort til dato ikke har været tilstrækkelige til at vende alle de negative tendenser. Opfyldelsen af mange af de prioriterede mål for det syvende miljøhandlingsprogram vil kræve en endnu mere effektiv integration af miljø- og klimahensyn i andre politikker, samt mere konsekvente og sammenhængende politiske tilgange, som indebærer flere samtidige fordele. Det burde hjælpe med at sikre, at svære kompromiser tackles på et tidligt tidspunkt i et forløb frem for i gennemførelsesfasen, og at uundgåelige konsekvenser kan afbødes mere effektivt. De nødvendige foranstaltninger bør udvikles i tide til at sikre, at de relevante mål kan nås. Direktivet om strategisk miljøvurdering⁽¹⁾ og direktivet om vurdering af virkningerne på miljøet⁽²⁾ er — hvis de anvendes korrekt — effektive værktøjer til at sikre, at miljøbeskyttelseskrav integreres i planer, programmer og projekter.
86. Lokale og regionale myndigheder, som normalt er ansvarlige for beslutninger om arealanvendelse og anvendelse af havområder, har en særlig vigtig rolle at spille ved vurderingen af miljøvirkninger og i forbindelse med beskyttelse, bevaring og forbedring af naturkapitalen, og således også opnåelse af en større modstandskraft over for virkningerne af klimaændringer og naturkatastrofer.
87. Den planlagte udvidelse af energi- og transportnettene, herunder også offshore-infrastruktur, skal være forenelig med naturbeskyttelses- og klimatilpasningsbehov og -forpligtelser. Indførelse af grøn infrastruktur i beslægtede planer og programmer kan medvirke til at overvinde opsplitning af levesteder og bevare eller genoprette økologisk konnektivitet, øge økosystemernes robusthed og dermed sikre den fortsatte levering af økosystemtjenester, herunder kulstofbinding og tilpasning til klimaændringer, samtidig med at der skabes sundere omgivelser og rekreative områder, som borgerne kan nyde godt af.
88. Det syvende miljøhandlingsprogram omfatter en række prioriterede mål for at fremme integrationen. I sine reformforslag for den fælles landbrugspolitik, den fælles fiskeripolitik, de transeuropæiske net og samhørighedspolitikken har Kommissionen medtaget foranstaltninger, som yderligere skal støtte integration af miljø- og bæredygtighedshensyn. For at det syvende miljøhandlingsprogram kan blive en succes, bør disse politikker også bidrage til at nå miljørelaterede mål. Tilsvarende bør foranstaltninger, som først og fremmest har til formål at give miljømæssige forbedringer, udformes, så de også er til nytte for andre politikker, hvor det er muligt. F.eks. kan bestræbelser på at genoprette økosystemer målrettes, så de også gavner levesteder og arter og kuldioxidbinding, samtidig med at de forbedrer leveringen af økosystemtjenester, der er afgørende for mange økonomiske sektorer, f.eks. bestøvning eller vandrensning til landbruget og skabelse af grønne arbejdspladser.
89. For at forbedre integrationen af miljøhensyn og den indbyrdes sammenhæng mellem politikker skal det syvende miljøhandlingsprogram sikre, at følgende mål nås frem til 2020:
- a) Sektorspecifikke politikker på EU- og medlemsstatsplan udvikles og gennemføres på en måde, der støtter relevante miljø- og klimamål.

Dette kræver navnlig:

- i) integration af miljø- og klimarelaterede betingelser og incitamenter i politiske initiativer, herunder undersøgelser og reformer af eksisterende politik samt nye initiativer på EU- og medlemsstatsplan
- ii) gennemførelse af forudgående vurderinger af de miljømæssige, sociale og økonomiske virkninger af politiske initiativer på hensigtsmæssigt EU- og medlemsstatsplan for at sikre den indbyrdes sammenhæng og effektivitet
- iii) fuldstændig gennemførelse af direktivet om strategisk miljøvurdering og direktivet om vurdering af indvirkningen på miljøet

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planers og programmeters indvirkning på miljøet (EFT L 197 af 21.7.2001, s. 30).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EUT L 26 af 28.1.2012, s. 1).

- iv) anvendelse af informationer fra den efterfølgende vurdering vedrørende erfaringer med gennemførelse af Unionens miljølovgivning med henblik på at forbedre dens kontinuitet og sammenhæng
- v) håndtering af eventuelle kompromisser i alle politikker med henblik på at maksimere synergier og undgå, reducere og om muligt afhjælpe utilsigtede negative indvirkninger på miljøet.

HÅNDTERING AF LOKALE, REGIONALE OG GLOBALE PROBLEMSTILLINGER

Prioriteret mål nr. 8: Forbedre bæredygtigheden for Unionens byer

90. Unionen er tæt befolket, og i 2020 bør 80 % af dens befolkning sandsynligvis i byer eller bynære områder. Livskvaliteten vil være direkte påvirket af bymiljøets tilstand. Miljøvirkningerne af byer spredtes også langt ud over deres fysiske grænser, da de er stærkt afhængige af bynære områder og landdistrikter for at dække efterspørgslen efter fødevarer, energi, plads og ressourcer, og til at håndtere affald.
91. De fleste byer har et sæt centrale miljøproblemer til fælles, herunder problemer med luftkvaliteten, højt støjniveau, trafikmæssig trængsel, drivhusgasemissioner, tab og ødelæggelse af biodiversitet, vandknaphed, oversvømmelser og storme, mindskelse af grønne områder, forurenede industrigrunde, byomdannelsesområder og u hensigtsmæssig affaldshåndtering og energistyring. Samtidig er Unionens byer normgivende, når det gælder byers bæredygtighed, og iværksætter ofte banebrydende innovative løsninger på miljøproblemer ⁽¹⁾, herunder i forbindelse med initiativer vedrørende ressourceeffektivitet og grøn økonomi, som er relevante for Europa 2020. Et stadigt stigende antal europæiske byer placerer miljømæssig bæredygtighed centralt i deres byudviklingsstrategier.
92. Den stigende urbanisering af Unionen har øget opmærksomheden omkring betydningen af naturen i byområder. Bevarelsen af biodiversitet gennem foranstaltninger som genindførelse af natur i bymiljøet og byplanlægningen bliver stadig mere fremtrædende. Der bør foretages en vurdering og forbedring af de europæiske byers indsats til fremme af biodiversitet. Denne vurdering kunne offentliggøres i et særligt biodiversitetsindeks for byområder, såsom Singaporeindekset, der blev præsenteret på FN's konference om biodiversitet i Nagoya i 2010.
93. Unionens borgere, uanset om de bor i byområder eller på landet, nyder godt af en række EU-politikker og -initiativer, der støtter en bæredygtig udvikling af byområderne. En sådan bæredygtig udvikling forudsætter dog en effektiv og virksom koordinering mellem forskellige forvaltningsniveauer og på tværs af forvaltningsgrænser og en systematisk inddragelse af regionale og lokale myndigheder i planlægning, udformning og udvikling af politikker, der har indflydelse på kvaliteten af bymiljøet. De styrkede koordinationsmekanismer på nationalt og regionalt plan, der foreslås under den fælles strategiske ramme for den næste finansieringsperiode og oprettelsen af et »byudviklingsnetværk« ⁽²⁾, ville bidrage til at sikre dette og inddrage flere interessegrupper og offentligheden i beslutninger, der berører dem. De lokale og regionale myndigheder ville også få nytte af yderligere udvikling af værktøjer til strømlining af indsatsen for at forbedre gennemførelsen af miljølovgivningen på EU-plan og på nationalt, regionalt og lokalt plan ⁽³⁾. Dette er i tråd med de tilsagn, der blev afgivet på Rio+20-topmødet, om at fremme en integreret tilgang til planlægning, bygning og forvaltning af bæredygtige byer og bymæssige bebyggelser. Integrerede strategier for byplanlægning og den fysiske planlægning, hvor langsigtede miljøhensyn indgår fuldt og helt sammen med økonomiske, samfundsmæssige og territoriale udfordringer, er afgørende for at sikre, at byområder er bæredygtige, effektive og sunde steder at bo og arbejde.
94. Unionen bør fortsat fremme og eventuelt udvide eksisterende initiativer, der støtter innovation og bedste praksis for byer, netværk og udvekslinger og tilskynder byerne til at vise deres førerstilling med hensyn til bæredygtig byudvikling ⁽⁴⁾. EU-institutionerne og medlemsstaterne bør fremme og opmuntre til at udnytte midler under samhørighedspolitikken og andre midler, til at støtte byerne i deres bestræbelser på at fremme en bæredygtig byudvikling, udbrede kendskabet hertil og opmuntre lokale aktører til at engagere sig ⁽⁵⁾. Udvikling af og enighed om et sæt af bæredygtighedskriterier for byer med udgangspunkt i høring af medlemsstater og andre relevante berørte parter ville tilvejebringe et referencegrundlag for denne type initiativer og fremme en sammenhængende og integreret tilgang til bæredygtig byudvikling ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ Se f.eks. »Morgendagens byer«, rapport (Europa-Kommissionen, 2011) og arbejdsdokumentet fra Kommissionens tjenestegrene SWD(2012)0101.

⁽²⁾ Com(2011) 0615

⁽³⁾ F.eks. det europæiske vandinformationssystem (WISE), informationssystemet for biodiversitet i Europa (BISE) og den europæiske klimatilpasningsplatform (climate-adapt).

⁽⁴⁾ Eksempler herpå er bl.a. europæiske innovationspartnerskaber om intelligente byer og samfund COM(2012) 4701, den europæiske miljøhovedstadspris og, på forskningsområdet, det fælles programlægningsinitiativ »Urban Europe«.

⁽⁵⁾ Kommissionen har foreslået at afsætte mindst 5 % af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) i hver medlemsstat til at finansiere integreret bæredygtig byudvikling.

⁽⁶⁾ Denne tilgang bør lade sig inspirere af eksisterende initiativer som Lokal Agenda 21 samt andre former for bedste praksis.

95. For at fremme bæredygtigheden af Unionens byer skal det syvende miljøhandlingsprogram sikre, at følgende mål nås senest i 2020:

- a) et flertal af byerne i Unionen er i gang med at gennemføre politikker for bæredygtig byplanlægning og –design, herunder innovative strategier for offentlig transport og mobilitet i byerne, bæredygtige bygninger samt bevarelse af energieffektivitet og biodiversitet i byområderne.

Dette kræver navnlig:

- i) vedtagelse af et sæt kriterier til vurdering af byers miljøpræstationer, under hensyntagen til de økonomiske, samfundsmæssige og territoriale konsekvenser
- ii) sikring af, at byerne har oplysninger om og bedre adgang til finansiering af foranstaltninger, som forbedrer byers bæredygtighed
- iii) udveksling af bedste praksis vedrørende innovativ og bæredygtig byudvikling mellem byerne på EU-plan og internationalt plan
- iv) inden for rammerne af de igangværende EU-initiativer og –netværk, der udvikler og fremmer en fælles forståelse af, hvordan man kan bidrage til forbedrede bymiljøer ved at fokusere på integrationen af byplanlægning med målsætninger om ressourceeffektivitet, en innovativ, sikker og bæredygtig lavemissionsøkonomi, bæredygtig bymæssig arealanvendelse, bæredygtig mobilitet i byerne, forvaltning og bevaring af biodiversitet i byområderne, økosystemernes modstandsdygtighed, vandforvaltning, menneskers sundhed, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt miljøoplysning og -bevidsthed.

Prioriteret mål nr. 9: Øge Unionens effektivitet ved at løse internationale miljø- og klimarelaterede udfordringer

96. Sikring af bæredygtig brug af ressourcer er en af de mest presserende udfordringer, verden står over for i dag, og er nøglen til at afskaffe fattigdom og sikre en bæredygtig fremtid for hele verden ⁽¹⁾. Ved Rio+20-topmødet gav verdens ledere fornyet tilsagn om deres engagement til bæredygtig udvikling og til sikring af en økonomisk, socialt og miljømæssigt bæredygtig fremtid for Jorden for de nuværende og kommende generationer. De anerkendte også, at en inklusiv og grøn økonomi er et vigtigt redskab til at opnå bæredygtig udvikling. På Rio+20-topmødet skitseredes det, at sådanne udfordringer i lyset af befolkningstilvæksten og en stadig mere urbaniseret verden vil kræve, at der træffes internationale foranstaltninger på en række områder, såsom vand, have, bæredygtig forvaltning af landareal og økosystemer, ressourceeffektivitet (navnlig affald), forsvarlig forvaltning af kemikalier, bæredygtig energi og klimaændringer. Udfasningen af miljøskadelige subsidier, herunder subsidier til fossile brændstoffer, vil også kræve en yderligere indsats. Ud over at omsætte disse tilsagn til foranstaltninger på lokalt eller nationalt plan eller på EU-plan engagerer Unionen sig proaktivt i internationale bestræbelser på at finde de løsninger, der er nødvendige for at sikre en bæredygtig global udvikling.

97. På Rio+20-topmødet blev det besluttet at erstatte FN's Kommission for Bæredygtig Udvikling med et politisk forum på højt plan, som skal fremme integrationen af de tre dimensioner af bæredygtig udvikling samt følge op på og revidere fremskridtene inden for gennemførelsen af resultaterne af Rio+20-topmødet og de relevante resultater af andre FN-topmøder og –konferencer og dermed bidrage til gennemførelsen af målene for en bæredygtig udvikling som led i den overordnede ramme for perioden efter 2015.

98. Mange af de prioriterede mål, der er opstillet i det syvende miljøhandlingsprogram, kan kun nås fuldt ud som led i en global tilgang og i samarbejde med partnerlande og oversøiske lande og territorier. Det er grunden til, at Unionen og dens medlemsstater bør deltage i relevante internationale, regionale og bilaterale processer på en stærk, fokuseret, forenet og sammenhængende måde. Der bør lægges særlig vægt på Sortehavet og de arktiske regioner, hvor der er behov for et intensiveret samarbejde og forøget inddragelse af Unionen, bl.a. gennem medlemskab af konventionen om beskyttelse af Sortehavet mod forurening og ved at opnå permanent observatørstatus i det Arktiske Råd, med henblik på at håndtere de nye og delte miljøudfordringer. Unionen og dens medlemsstater bør fortsætte med at fremme en effektiv, regelbaseret ramme for global miljøpolitik, suppleret med en mere effektiv og mere strategisk tilgang, hvor bilaterale og regionale politiske dialoger og samarbejdet er skræddersyet til Unionens strategiske partnere, kandidatlande, nabolande og udviklingslande og støttes med tilstrækkelig finansiering.

99. Det syvende miljøhandlingsprograms tidsramme svarer til de vigtigste faser i international klima-, biodiversitets- og kemikaliepolitik. Hvis loftet på 2 °C skal overholdes, skal de globale drivhusgasemissioner reduceres med mindst 50 % i forhold til 1990-niveauet frem til 2050. Imidlertid vil de løfter, som landene har afgivet indtil nu om reduktion af drivhusgasemissionerne, ikke give mere end en tredjedel af de reduktioner, der kræves senest i 2020 ⁽²⁾. Uden en mere resolut global indsats, vil klimaændringerne sandsynligvis ikke kunne forhindres. Selv i en optimal situation vil landene i stigende grad stå over for uundgåelige virkninger af klimaændringerne på grund af de historiske drivhusgasemissioner, og de vil være nødt til at udvikle klimatilpasningsstrategier. Ifølge Durbanplatformen for en styrket indsats (Durban Platform for Enhanced Action) skal der indgås en omfattende og solid aftale

⁽¹⁾ Human Development Report (UNDP, 2011).

⁽²⁾ De Forenede Nationers Miljøprograms rapport om emissionskløften »Emissions Gap Report 2012« skitserer, at ubetingede løfter giver en reduktion på ca. 4 GtCO₂e, sammenlignet med at der er behov for en reduktion på 14 GtCO₂e for at holde sig under loftet på 2 °C.

for alle senest i 2015 til gennemførelse fra og med 2020. Unionen vil fortsat engagere sig aktivt i denne proces, herunder i drøftelser om, hvordan man kan mindske forskellen mellem nuværende emissionsreduktionstilsagn, som de udviklede lande og udviklingslandene har afgivet, og den indsats, der kræves for at blive på en kurs, der er forenelig med 2 °C-målet med udgangspunkt i de seneste resultater fra IPCC. Gennemførelsen af resultaterne af Rio+20 skal også sikre sammenhæng og komplementaritet med denne proces, således af de styrker hinanden indbyrdes. Opfølgningen til Rio+20-topmødet burde også bidrage til at reducere drivhusgasemissionerne og således styrke kampen mod klimaændringer. Sideløbende hermed bør Unionen fortsætte med og yderligere intensivere klimapartnerskaber med strategiske partnere og bør træffe yderligere foranstaltninger til at integrere miljømæssige og klimarelaterede hensyn i sine handels- og udviklingspolitikker under hensyntagen til de gensidige forpligtelser og fordele.

100. De globale biodiversitetsmål ⁽¹⁾, der er fastsat i henhold til konventionen om den biologiske mangfoldighed (CBD), skal være nået i 2020, hvis det skal lykkes at bremse og i sidste ende vende tabet af biodiversitet på verdensplan. Unionen vil yde sit rimelige bidrag til disse bestræbelser, bl.a. med hensyn til at fordoble de samlede biodiversitetsrelaterede internationale forskningsstrømme til udviklingslandene frem til 2015 og vil som minimum opretholde dette niveau indtil 2020 som fastsat i de foreløbige målsætninger, der opnåedes enighed om inden for rammerne af CBD's ressourcemobiliseringsstrategi ⁽²⁾. Det er også vigtigt, at Unionen spiller en aktiv rolle i Den Mellemstatslige Videnspolitikplatform vedrørende Biodiversitet og Økosystemtydelser (IPBES), når den er blevet fuldgældigt medlem, for at sikre forbindelsen mellem forvaltning af biodiversitet på lokalt, regionalt og internationalt plan. Unionen vil fortsat støtte gennemførelsen af FN's konvention om bekæmpelse af ørkendannelse (UNCCD), navnlig ved at træffe foranstaltninger, der har til formål at opnå en jordforringelsesneutral verden som aftalt på Rio+20-topmødet. Unionen vil endvidere styrke indsatsen for at nå det globale mål for sikker håndtering af kemikalier i hele deres livscyklus og af farligt affald, som understreget på Rio+20-topmødet, og for at støtte relaterede konventioner. Unionen vil fortsat spille en aktiv og konstruktiv rolle for at hjælpe med at nå målene for sådanne processer.
101. Unionen har opnået gode resultater, når det gælder deltagelse i multilaterale miljøaftaler, selv om en række medlemsstater stadig ikke har ratificeret vigtige aftaler. Det svækker Unionens troværdighed i tilknyttede forhandlinger. Medlemsstaterne og Unionen bør sikre henholdsvis rettidig ratifikation og godkendelse af alle multilaterale miljøaftaler, som de har undertegnet.
102. Unionen og dens medlemsstater bør involvere sig proaktivt i internationale forhandlinger om nye problemer, der dukker op, navnlig nye konventioner, aftaler og vurderinger, og i denne forbindelse bekræfte deres faste beslutning om at fortsætte bestræbelserne på snarest muligt at indlede forhandlinger i FN's Generalforsamlings regi om en havretskonferencebeslutning (FN's havretskonvention) om gennemførelse af bevaring og bæredygtig anvendelse af den marine biologiske mangfoldighed i områder, der er uden for national jurisdiktion, samt støtte gennemførelsen af den første vurdering af verdenshavenes tilstand (World Ocean Assessment).
103. Unionen bør også udnytte sin position som en af verdens største markeder for at fremme politikker og tiltag, som mindsker belastningen af det globale naturressourcegrundlag. Det kan gøres ved at ændre forbrugs- og produktionsmønstrene, herunder ved at tage de nødvendige skridt til at fremme bæredygtig ressourceforvaltning på internationalt plan og gøre den tiårige ramme for bæredygtigt forbrug og bæredygtig produktion operationel og også gennem at sikre, at handelspolitikker og politikker for det indre marked understøtter miljø- og klimamålene og skaber incitamenter for andre lande til at opgradere og håndhæve deres miljøregler og -standarder med henblik på at forebygge miljødumping. Unionen vil fortsætte med at fremme bæredygtig udvikling gennem forhandling og gennemførelse af specifikke bestemmelser i sine internationale handelsaftaler og de bilaterale frivillige partnerskabsaftaler om retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet, der sikrer, at det kun er lovligt fældet træ, der kommer på EU-markedet fra partnerlande. I denne forbindelse tjener Den Europæiske Unions tømmerforordning ⁽³⁾ som juridisk grundlag for Unionens håndtering af det globale problem med illegal skovhugst grundet efterspørgslen på træ og træprodukter. Andre politiske muligheder for at reducere de globale miljøkonsekvenser af Unionens forbrug, herunder skovrydning og -ødelæggelse, vil også blive undersøgt.
104. Unionen bør også yderligere intensivere sit bidrag til initiativer, der letter overgangen til en inklusiv og grøn økonomi på internationalt plan, såsom fremme af passende gunstige forudsætninger samt udvikling af markedsbaserede instrumenter og indikatorer ud over BNP, i overensstemmelse med sine interne politikker.

⁽¹⁾ CBD's strategiske plan for biodiversitet 2011-2020.

⁽²⁾ CBD-afgørelse XI/4.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 995/2010 af 20. oktober 2010 om fastsættelse af krav til virksomheder, der bringer træ og træprodukter i omsætning (EUT L 295 af 12.11.2010, s. 23).

105. Unionen bør fortsætte med at støtte miljømæssigt ansvarlige forretningsmetoder. Nye forpligtelser i henhold til EU-initiativet vedrørende ansvarlig virksomhedsadfærd⁽¹⁾ for børsnoterede og store ikke-børsnoterede udvindingsvirksomheder og primære skovbrugsvirksomheder med henblik på at indberette deres betalinger til regeringer, vil føre til en mere gennemsigtig og ansvarlig udnyttelse af naturressourcerne. Som en førende udbyder af miljøvenlige varer og tjenesteydelser bør Unionen fremme globale grønne standarder, frihandel med miljøvarer og -tjenesteydelser, yderligere udbredelse af miljø- og klimavenlige teknologier, beskyttelse af investeringer og intellektuelle ejendomsrettigheder og international udveksling af bedste praksis.
106. For at øge Unionens effektivitet med hensyn til at afhjælpe internationale miljømæssige og klimarelaterede problemer skal det syvende miljøhandlingsprogram sikre, at følgende mål nås senest i 2020:
- a) resultaterne af Rio+20-topmødet er fuldt integreret i Unionens interne og eksterne politikker, og Unionen bidrager effektivt til den globale indsats for at gennemføre de aftalte forpligtelser, herunder forpligtelserne i henhold til Rio-konventionerne og til initiativer, der har til formål at fremme den globale overgang til en inklusiv og grøn økonomi som led i en bæredygtig udvikling og udryddelsen af fattigdom
 - b) Unionen yder effektiv støtte til nationale, regionale og internationale bestræbelser for at løse miljømæssige og klimarelaterede problemer og for at sikre en bæredygtig udvikling
 - c) virkningerne af forbruget i Unionen på miljøet uden for Unionens grænser er reduceret.

Dette kræver navnlig:

- i) en indsats som led i en sammenhængende og omfattende strategi for perioden efter 2015 i forhold til de globale udfordringer med udryddelse af fattigdom og bæredygtig udvikling og gennem en inklusiv samarbejdsproces i retning af at få vedtaget mål for bæredygtig udvikling, som:
 - er i overensstemmelse med eksisterende internationalt aftalte målsætninger og mål om bl.a. biodiversitet, klimaændringer, social inklusion og social mindstebeskyttelse
 - på nationalt og internationalt plan beskæftiger sig med prioriterede områder, såsom energi, vand, fødevareresikkerhed, havene og bæredygtighed i forbrug og produktion, anstændigt arbejde, god forvaltningsskik og retsstatsprincippet
 - er alment gyldige og dækker alle tre dimensioner af bæredygtig udvikling
 - vurderes og ledsages af mål og indikatorer under hensyntagen til forskellige nationale forhold, kapaciteter og udviklingsniveauer, og
 - er i overensstemmelse med og støtter andre internationale forpligtelser, såsom sådanne som vedrører klimaændringer og biodiversitet
- ii) at der arbejdes hen imod en mere effektiv FN-struktur for bæredygtig udvikling, navnlig den miljømæssige dimension, ved:
 - yderligere at styrke De Forenede Nationers Miljøprogram (UNEP) i overensstemmelse med resultatet af Rio+20-topmødet, at bygge på FN's Generalforsamlings beslutning om at ændre benævnelsen UNEP's styrelsesråd til FN-miljøforsamlingen under UNEP⁽²⁾, samtidig med at der fortsat arbejdes for at få opgraderet UNEP's status til specialiseret FN-agentur
 - at støtte bestræbelserne på at øge synergien mellem multilaterale miljøaftaler, især i kemikalie- og affaldsklyngen samt biodiversitetsklyngen, og
 - at bidrage til at sikre et stærkt og autoritært talerør for miljøet inden for rammerne af det arbejde, der udføres af det politiske forum på højt plan om bæredygtig udvikling
- iii) virkningen af de forskellige finansieringskilder styrkes, herunder beskatning, mobilisering af indenlandske ressourcer, private investeringer, nye partnerskaber og innovative finansieringskilder og der skabes muligheder for anvendelsen af udviklingsstøtte til mobilisering af disse andre finansieringskilder som en del af finansieringsstrategien for en bæredygtig udvikling og i Unionens egne politikker, herunder også i forbindelse med internationale forpligtelser vedrørende klima- og biodiversitetsfinansiering

⁽¹⁾ Forslag til revision af direktivet om gennemsigtighed (KOM(2011) 683, 2011/0307(COD)) og regnskabsdirektiverne (KOM(2011) 684, 2011/0308(COD)).

⁽²⁾ Beslutning truffet af FN's Generalforsamling, A/67/784, af 7. marts 2013 om anbefaling af UNEP's styrelsesråd.

- iv) samarbejde med partnerlandene på en mere strategisk måde, for eksempel ved at samarbejdet målrettes imod:
- strategiske partnere om at fremme bedste praksis i national miljøpolitik og -retsforskrifter og konvergens i multilaterale forhandlinger
 - lande, der er omfattet af den europæiske naboskabspolitik, om en gradvis tilnærmelse til Unionens centrale miljø- og klimapolitik og -lovgivning og om at styrke samarbejdet for at finde løsninger på regionale miljømæssige og klimarelaterede problemer
 - udviklingslande for at støtte deres bestræbelser på at beskytte miljøet, bekæmpe klimaændringer og afbøde naturkatastrofer, og for at opfylde internationale miljøforpligtelser som et bidrag til fattigdomsbekæmpelse og bæredygtig udvikling
- v) deltagelse i eksisterende og nye multilaterale miljøprocesser og andre relevante processer på en mere konsekvent, proaktiv og effektiv måde, herunder gennem opsøgende arbejde i tide over for tredjelande og andre berørte parter med henblik på at sikre, at forpligtelserne for 2020 er opfyldt på EU-plan og fremmet globalt, og for at nå til enighed om den internationale indsats efter 2020 og ratificere og øge indsatsen for at få gennemført alle centrale multilaterale miljøaftaler i god tid inden 2020 samt gennemførelse af den tiårige ramme for programmer for bæredygtigt forbrug og bæredygtig produktion
- vi) vurdering af de miljømæssige virkninger — i en global sammenhæng — af Unionens forbrug af fødevarer og andre varer og, hvis det er relevant, udvikling af forslag til politikker til at håndtere resultaterne af sådanne vurderinger og overvejelse af udviklingen af en EU-handlingsplan om skovrydning og -ødelæggelse
- vii) fremme af videreudviklingen og gennemførelse af emissionshandelsordninger verden over og muliggørelse af en sammenkædning af sådanne ordninger
- viii) sikring af, at det økonomiske og sociale fremskridt nås inden for Jordens bæreevne gennem forøget forståelse for de planetære grænser, bl.a. ved udviklingen af rammen for perioden efter 2015 med henblik på at sikre menneskets trivsel og velstand på lang sigt.
-